

## UMUDA YOLCULUK\*

Halil ACAR\*\*

Ali Pakistan’da mühendisti. Bir oğlu bir de kızı vardı. Eşi Zeynep de ilkokul öğretmeni idi. Rejimin ilk zamanlarında Ali işine Zeynep de öğretmenliğe devam ediyordu. Taliban gün geçtikçe kadınların kıyafetlerine, okullar da görülen derslere karışmaya başladı. Bu zor zamanlar iki ay böyle devam etti. Bir kaç gün rahat etseler de Taliban zaman geçtikçe kuralları sıkılaştırdı. Zeynep öğretmen dayanamayıp görevinden rejimin üçüncü yılı ayrıldı.

Ali ve Zeynep’in oğlu Ahmet dokuz, kızı Esmâ dört yaşındaydı. Zeynep kendini onlara adadı. Evde çocuklarını eğitmeye karar verdi. Ahmet okula başlayamamıştı. Çünkü mahallerinde ki okulu Taliban ele geçirmiş ve yıkmıştı. Zeynep öğretmen de Ahmet ve arkadaşlarını eve çağırdı. Onlara evde öğretmenlik yapıp okuma-yazma öğretti. Esmâ’ya da oyunlar öğreterek zamanını çocuklarla geçiriyordu.

Zeynep’in ailesi Pakistan’ın Çitral eyaletindeydi. Ama kimse kalmamıştı. Herkes Avrupa’nın farklı yerlerine gitmişti. Galiba artık Zeynep’in de Pakistan’ı terk etme zamanı gelmişti. İki çocuğuyla sonunu bilmediği bir maceraya atılacaktı. Ama mecburdu burada kalırsa ölüm her an gelebilirdi. Kaçtığı da belki de bir umudu olurdu. Pakistan’dan gitmek için hazırlıklar bitmişti. Eşi öleli bir sene olmuştu. Ahmet artık on Esmâ beş yaşın-

daydı. Yol parası olsun diye kalan değerli eşyaları satmış, yanlarına da biraz erzak almışlardı.

Yolculukları bir hafta sürmüştü. Ve Türkiye’ye gelmişlerdi. Geceyi geçirmek için bir yer bulmaları gerekiyordu. Zeynep, Ahmet ve Esmâ’yı alıp bir camiye gitti. Sağa-sola bakarlarırken onları camiden çıkan bir adam fark etti. Konuşmak için yanlarına yaklaştı. Adam nereden geldiklerini, ne yaptıklarını sordu. Ahmet; Pakistan’dan geldiklerini oradaki savaştan kaçtıklarını kalacak yer aradıklarını söyledi. Hasan Bey emekli öğretmendi. Eşi Emine Hanımla ile sade bir hayatları vardı. Ahmet’in dediklerine çok üzüldü. Ahmet’e ‘Bizim evde kalabilirsiniz.’ dedi. Zeynep ve çocuklar başka çareleri olmadığı için kabul ettiler. Hep beraber adamın oturduğu eve gittiler. Adam eşine durumu anlattı. Eşi de kalmalarına izin vermişti. Zeynep ve çocukları böylelikle Türkiye’de kalacak bir yer bulmuşlardı.

Ahmet iş aramaya başlamıştı. Yaşı küçük olsa da çalışması gerektiğini, para biriktirmesi gerektiğini biliyordu. Annesi ve kardeşine sahip çıkmalıydı. Gündelik bir iş buldu. Yevmiyesi 20 TL olan bir sebze hâlinde kasa taşıyordu. Parasının azlığına işin zorluğuna bakmadan her sabah saat 6.00’ da evden çıkıp akşam saat 22-23’e kadar çalışıyordu. İş yerinde Ahmet’i mülteci diye çağırıyorlardı. Ahmet gibi orda 20 kişi vardı. Kimi Suriye’den, kimi Irak’tan, kimi Afganistan’dan gelen 20 kişi. Zor şartlarda az paraya çalışıyorlardı. Çünkü bu hayat da bilmedikleri bir yerde ayakta durmalıydı. Hepsisi bir gün ülkelerine dönmeyi umut ediyorlardı. Ahmet orda ilk defa mülteci kelimesini duydu. Ve ilk defa kendinde, ait olmayan bir yerde durmak mecburiyetini hissetti. Yaşlıları okula gidip, oyunlar oynayıp eğlenirken o daha 10 yaşında hayatın zor şartlarıyla tanışmıştı.

\* Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)’ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı’nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan “Göçmen Sorununa Genç Bakış” İsimli yarışmada **hikaye** dalında **9.** olan eser.

\*\* Halil ACAR/ Adnan Menderes Üniversitesi, Lisans Öğrencisi.

Ahmet mahalleden iki çocukla tanışmıştı. Onlarla karşılaştığında çocuklar oyun oynuyordu. O da izin alıp onlarla oynadı. Böyle böyle altı ay geçmişti Türkiye’de Zeynep ve Ahmet biraz para biriktirmişti. Ve artık yolculukları için hazırlık yapacaklardı. Zeynep bir akşam Halil Beye: ‘Bizim gitme vaktimiz geldi. Almanya’ya gideceğiz’ dedi. Halil Bey onlar için pasaport çıkardı ve bir akşam yola çıktılar. Otobüsle yolculukları iki hafta sürdü. Almanya daldı artık. Burası Türkiye’den daha ürkütücüydü. Bir parka gittiler. Yanlarına aldıkları erzak bitmiş. Çok az da paraları vardı. Akşama kadar parkta oturdular. Ve karanlık çökmüştü. Ahmet eski bir bina gördü annesini ve kardeşini binaya götürdü. Binanın çatısının bir kısmı yıkıktı. Ahmet binadan çıktı sokaklarda dolaşmaya başladı. Onlar gibi mülteci insanları gördü. Gözüne kestirdiği bir adamın yanına gitti. ‘Ben Ahmet Pakistan’dan kaçtık dedi. Adam: ‘Bende Suriye’den kaçtım. Şehrin dışındaki arazide çadırda kalıyoruz’ dedi. Ahmet: ‘Bizim kalacak bir yerimiz yok’ dedi. Adam: ‘ Burada biz gibi 300 aile var, Hepimiz çadırlarda kalıyoruz. İstersen seni ve aileni oraya götürüyüm’ dedi. Ahmet çok mutlu olmuştu. ‘Hemen koşarak annesinin yanına gitti. ‘Anne biriyle tanıştım, burada bizim gibi 300 ailenin olduğunu söyledi. Şimdi bizi bekliyor kaldıkları yere götüreceğiz’ dedi. Adamın olduğu yere gittiler. Ahmet: ‘annem ve kardeşim’ diyerek onları gösterdi. Adam onları eski bir otobüse bindirdi ve dördü de çadırların olduğu yere gittiler. insanlar dışarıda oturuyorlardı. Geceleri ortada yanan ateşin etrafında ısınıyorlar çoğu zaman da yemeklerini paylaşıp hep beraber yiyorlardı.

Çocuklar bu zor zamanlarda bile yüzlerindeki gülümsemeyi eksik etmiyorlardı. Herkes de aynı duygu vardı. ‘Bir gün ülkemize döneceğiz’ diyorlardı. Günler böyle geçerken bir sabah saat 7 civa-

rında Alman polisleri çadırları bastılar. Kaçak olarak gelen aileleri bulup ülkelerine göndermek için kontrole gelmişlerdi. Ahmet gürültüye uyanmıştı, polislerin neden geldiğini anlamaya çalışırken Zeynep: ‘Ahmet kontrole geldiler. Kaçmamız lazım’ dedi. Ahmet çadırdan çıkıp koşmaya başladı. Zeynep ve Esmâ çadırda kalmışlardı. Bir an polis çadıra girdi. Zeynep Esmâ’yı kucağına aldı korkmaması için yüzünü kapattı. Polis: ‘Ülkeye girmek için izin belgeniz nerde’ diye bağırıyordu. Zeynep pasaportu çıkardı. Ama polis bakmadan sinirli bir şekilde elindeki sopayla Zeynep’e vurdu. Esmâ’yı aldığı gibi dışarı çıktı. Zeynep arkalarından koşup kızını almak istedi. Ama polis arabaya binip oradan binip uzaklaşmıştı. Zeynep gibi bir sürü ailenin de çocuğunu alıp kaçırmıştı polisler. Herkes ağlıyor, bağırıyordu. Zeynep çaresizce çadıra döndü. Yalnız kalmıştı. Esmâ’yı nereye götürdüler diye düşünüyordu. ‘Şimdi yalnız ne yaparım. Çocuklarımı nasıl bulurum’ diye düşünüyordu.

Ahmet koşu koşu şehrin içine gelmişti. ‘Annemlerin yanına dönmeliyim. Onları yalnız bırakmam’ dedi. Akşama kadar bina da saklandı. Gece ortalık sakinleşince koşarak yola çıktı. Çadıra vardığında annesi hala ağlıyordu. Ahmet’i karşısında görünce bir an sevindi. Ahmet çadırda Esmâ’yı görememişti. ‘Anne Esmâ nerede?’ diye sordu. Zeynep daha çok ağlamaya başladı. Zeynep: ‘Askerler Esmâ’yı götürdü’ dedi. Ahmet bir anda ne olduğunu anlayamamıştı. ‘Nereye götürdüler onu nasıl bulacağız?’ diye annesine sordu. Zeynep çaresizdi, evladını koruyamamıştı. Sabah olmuştu ne Ahmet ne de Zeynep hiç uyumadılar. Sokaklara çıkıp Esmâ’yı arasak bulur muyuz? diye düşünüyörlerdi. Zeynep diğer çadırlarda kalan kadınlara sormak için dışarı çıktı. ‘Dün kızımı askerler götürdü. Onu nerde bulabiliriz?’ diye sordu. Kadınlar biri: ‘Kaçır-

dıkları çocukları dilendiriyorlar' dedi. Zeynep bunu duyduğunda şok olmuştu. Kızı daha küçüktü nasıl dayanırdı bunlara.

Zaman su gibi akıyordu. Ahmet'le Zeynep hem Esmayı arıyorlar hem de hayatta kalmak için mücadele ediyorlardı. Bir gün sokakta üstü kirli, kaldırımında oturan bir kız Zeynep'in dikkatini çekti. Kızın yanına yanaştı, saçlarını yüzünden çekti. Kızı Esmaydı, gözleri doldu Zeynep'in. Esmaya oracıkta sarıldı. Esmayı kucağına aldı ve koşarak oradan ayrıldı. Ahmet yanına gitti. Ahmet Esmayı gördüğüne çok sevinmişti çadırlarına gittiler. Ertesi gün Zeynep: ' Türkiye'ye dönelim. Burada hayat daha zor' dedi. Biriktirdikleri parayla yola çıktılar. İki hafta yol sürdü, Türkiye'ye geldiklerinde önceden evlerinde kaldıkları Halil beyi buldular. Halil Bey onlara ucuz, küçük bir ev tuttu. Zeynep de bir işe başladı. Ahmet ve Esmayı okula yazdırdı. Hayatları yavaş yavaş düzeliyordu. Hayallerin de bir gün tekrar Pakistan'a gitmek, ülkelerinde büyümek kendi topraklarında okumak vardı.\*\*

## JOURNEY TO HOPE

Ali was an engineer in Pakistan. He had a son and a daughter. His wife Zeynep was also a primary school teacher. In the early days of the regime Zeynep continued to teach as Ali. The Taliban began to interfere with the ladies' clothes and the lessons that have been taught in schools. These difficult times lasted like this for two months. They were at ease for a couple of days but Taliban tightened the rules as time passed by. Zeynep could not stand to be a teacher and left on the third year of the regime.

Ali and Zeynep's son Ahmet was nine and their daughter Esmâ was four years old. Zeynep has devoted herself to them. She decided to educate her children at home. Ahmet could not start the school because the school in the neighborhood was confiscated and destroyed by Taliban. Zeynep teacher called Ahmet and his friends home. She home schooled them and taught how to read and write. She taught Esmâ to play and she spent her time with children.

Zeynep's family was from the Chitral province of Pakistan. But nobody was left there. Everyone went to different parts of Europe. I think it's time for Zeynep to leave Pakistan. She was going to embark on an adventure with her two children which she doesn't know the end. If you run away, maybe there would be a hope. The preparations for going from Pakistan were started. Her husband had been dead for a year. Ahmet was now ten and Esmâ was five years old. They sold their valuable goods they had for the road and they took some provisions.

The journey lasted for a week. And they came to Turkey. They had to find a place to spend the night. Zeynep took Ahmet and Esmâ and went to a mosque. As they looked to their left and right, a

man noticed them. He approached them to talk. The man asked where they came from, what they are doing here. Ahmet; he said they were looking for a place to stay where they came from Pakistan to escape from the war. Mr. Hasan was a retired teacher. They had a simple life with his wife, Mrs. Emine. He became very sorry for what Ahmet said. He said to Ahmet, 'You can stay at our house.' Zeynep and the children accepted because there was no other way. Together they went home where the man was living. The man talked to his wife. His wife had allowed them to stay. Zeynep and her children had thus found a place to stay in Turkey.

Ahmet started looking for a job. He knew that although he was young, he had to work and save money. He should look after his mother and sister. He found a daily job. He carried vegetable in a vegetable market for a daily wage of 20 TL. Without looking at the lowness of his money, he worked from 6.00 am every morning until 22-23 in the evening. At work they called Ahmet a refugee. Like Ahmet, there were 20 people. These 20 people, some were from Syria, some from Iraq, some from Afghanistan. Under hard conditions they were working for low amount of money. Because they had to survive in a place they did not know. They all hoped to return to their country one day. For the first time Ahmet heard the word refugee. And for the first time he felt obliged to live on his own in a place he didn't belonged. When his peers were going to the school, playing and enjoyed games, he at the age of 10 met the difficult conditions of life.

Ahmet met two children from his neighborhood. The kids were playing games when he met them. He asked and played with them. And in this was six months had passed and Zeynep and Ahmet had accumulated some money in Tur-

key. And now they were going to make preparations for their journey. Zeynep one evening said to Mr. Halil: "Our time has come. We will go to Germany". Mr. Halil took a passport for them and they took off one evening. Their journey by bus took two weeks.

They were in Germany now. It was more frightening than Turkey. They went to a park. The provisions they had finished. They had very little money. They sat in the park until the evening. And it got dark. Ahmet saw an old building and took his mother and sister to the building. Part of the roof of the building was ruined. Ahmet got out of the building and started to walk around the streets. He saw refugee people like them. He went to a man he saw. 'I am Ahmed and we ran away from Pakistan.' The man: 'I escaped from Syria. We are staying in a tent outside the city' he said. Ahmet said: 'We do not have a place to stay.'

The man: 'There are 300 families like us here, we all staying in tents. I can take you and your family there if you want to,' he said. Ahmet was very happy. 'He ran straight to his mother and said "I met someone mother and he told me there were 300 families like us. Now he will take us where they are staying he said. They went to where the man was. Ahmet showed them by saying 'my mother and my sister'. They got in an old bus, and the four of them went where the tents were. People were sitting outside. In the middle of the night, they were warming up around the burning fire in the middle, often sharing their meals and eating together.

Even in these difficult times, the children were not missing the smiles on their faces. Everyone had the same feeling. They said 'One day we will return to my country'. As the days pass one day the

German police raided the tents at around 7 o'clock in the morning. They came to check to find the fugitive families and send them to their country. Ahmet woke up to the noise, trying to figure out why the cops came, Zeynep said: 'Ahmet they came to check. We need to run'. Ahmet got out of the tent and started running. Zeynep and Esma stayed in the tent.

For a moment the police entered the tent. Zeynep took Esma in her arms and closed her face to prevent her being afraid. Police: 'Where is your permission to enter the country,' he yelled. Zeynep took out her passport. But the police beat Zeynep with a stick in his hand in an angry manner. He went out with Esma. Zeynep wanted to run from behind and take her daughter from them. But the police got in the car, got away from there. The cops have taken and kidnapped a lot of kids from the families there like Zeynep. Everyone was crying, yelling. Zeynep turned to tent desperately. She was left all alone. She thought about where they took Esma. 'Now what would I do alone. How will I find my children?'

Ahmet came running into the city. I should return back to my mother'. I can't leave them alone." He hid in the building until the evening. When the surrounding calmed down at night he ran back. Her mother was still crying when he arrived to the tent. When she saw Ahmet, she was happy for a moment. Ahmet had not seen Esma in the tent. "Where is Esma, mother?" he asked. Zeynep started to cry even more. Zeynep: 'The soldiers took Esma,' she said. Ahmet could not understand what was going on at first. He asked his mother, "How are we going to find her?" Zeynep was desperate, she could not protect her daughter. Neither Ahmet nor Zeynep didn't slept all night long. Can't we find her if we get out on the streets

looking for Esma? They were thinking. Zeynep went out to ask the other women staying in other tents. "Yesterday soldiers took my daughter. Where can we find her?" "One of the women said: 'They are begging the children they kidnapped.'" Zeynep was shocked when she heard this. Her daughter was small how could she tolerate it?

Time flows like water. Ahmet and Zeynep were both searching for Esma and fighting for survival. One day a girl sitting on the sidewalk, dirty on the street, caught Zeynep's attention. She approached to her, pulled her hair out of her face. She was Esma, Zeynep's eyes were full of tears. She hugged Esma right there. She took Esma in her arms and ran away and went to Ahmet. When he saw Esma, Ahmet became very happy and they went to their beloved tents. The next day Zeynep: "Let's go back to Turkey. Life here is more difficult," she said. They set out to the road with the money they saved. It lasted for two weeks, when they came to Turkey they found the Mr. Halil, that they had stayed in their home before. Mr. Halil bought them a cheap, small house. Zeynep also started a job. She enrolled Ahmet and Esma to a school. Their lives were slowly getting better. Their dream is to return back to Pakistan again, to grow up and study in their own lands.

## السفر نحو الامل

كان علي مهندسا في باكستان كان له ابن وابنة اما زوجته زينب فكانت معلمة في الابتدائي في السنوات الاولى وكالمعتاد كان كل من علي وزينب يمارسان عملهم بشكل عادي لكن ومع مرور الزمن اصبحت طالبان تفرض رايها على ملابس النساء والدروس التي تقدم في المدارس هذه الايام الصعبة استمرت لمدة شهرين بل واصبحت طالبان لرويدا رويدا تفرض قواعد اصعب فلم تعد زينب تستحمل هذه الظروف لذلك تركت عملها في السنة الثالثة

كان اعمار كل من ابناء زينب وعلي هم على التوالي احمد تسعا واسماء اربع سنوات كانت زينب مكرسة نفسها لهم حيث قررت تعليم ابنائها في البيت لم يكن احمد قد بدأ الدراسة بعد لان الدرستان اللتان كانتا موجودتان في حيهم قامت بهدمها طالبان فاصبحت زينب تدرس ابنتها واصدقاؤه كذلك في البيت علمتهم القراءة والكتابة اما عن اسماء فقد كانت تحاول تعليمها باستعمال الالعاب وتركها تلعب مع الاطفال لصغر سنها

كانت عائلة زينب تقطن في مقاطعة شترال بباكستان فقد لم بعد هناك احد فالكل هاجر الى مناطق مختلفة في اوروبا وعلى الارجح فمعد ترك زينب لباكستان قد حان ستخوض مغامرة جديدة مع طفليها فان ظلت بباكستان فالموت سيكون محتما عليها فلربما كان الهرب سيكون املا لهم انتهت التحضيرات لتترك باكستان والذهاب فقد توفي زوجها مند عام تقريبا فاحمد صار عمره عشر سنوات اما اسماء فصارت ذا الخمس سنوات فلتمامين نقود السفر اضطرت زينب لبيع باقي الاغراض واخذت معها بعضا من الممتلكات استمر سفرهم اسبوعا كاملا وفي الاخير وصلوا الى تركيا ولقضاء ليلتهم كان عليهم ايجاد مكان ما اخذت زينب اطفالها وذهبت بهم الى المسجد فراهم رحل كان يغادر المكان فدنئ منهم للتحدث اليهم فسألهم عن المكان الذي اتوا منه فاجبه احمد انهم هربوا من الحرب الموجودة في باكستان الى هنا وانهم لم يجدوا مكانا للبقاء فيه

كان السيد حسن معلما متقاعدا وكان يعيش حياة هادئة مع زوجته امينة \* فلما استمع لاقوال احمد حزن كل الحزن فعرض عليهم البقاء عنده في بيته

لم تجد زينب بديلا سوى القبول بعض السيد حسن فذهبوا سويا حكي حسن وضع زينب وعائلتها لزوجته فقبلت بان يعيشوا معهم وهكذا كان لزينب ماوى يضمها هي واسرتها بتركيا

بدا احمد في البحث عن عمل فرغم صغر سنه الا انه كان على دراية باهمية جمعه للمال فقد اصبحت اسرته تحت مسؤوليته وجد احمد عملا يومي فقد كان يحمل صناديق الخضر باجر عشرين ليرة لليوم فرغم الثمن البخس الذي كان يحصل عليه الى انه كان يستيقظ كل صباح باصرار على الساعة السادسة صباحا ليعود في المساء على الساعة العاشرة او الحادية عشر مساء فقد كانوا ينادونه باللاجئ في مقر عمله فمن العمال من كان اتيا من سوريا ومنهم من العراق ومنهم كذلك كم كان من افغانستان فقد كان عددهم عشرون شخصا كانوا يعملون في ظروف صعبة وباجرة قليلة فقد كان عليهم الوقوف صامدين رغم هذه الظروف كانوا يحملون بالعودة الى بلادهم في يوم من الايام فاحمد ولاول

مرة سمع بكلمة لاجئ في هذا المكان وكان اول مرة يحس بها بانه مجبور على البقاء في مكان لا ينتمي اليه فالاطفال في عمره يذهبون الى المدرسة \*يلعبون ويمرحون اما احمد فقد كان عكس ذلك يعيش حياة وظروف اصعب رغم ان سنه عشر سنوات فقط تعرف احمد على صديقين في الحي ففي كل مرة يراهم يطلب منهم اللعب معهم هو كذلك

وهكذا وقد مرت ستة شهور في تركيا كانت زينب واحمد قد جمعا القليل من المال فقد كانوا جاهزين للسفر فذات مساء اخبرت زينب السيد حسن بانه خان موعد سفرهم الى المانيا \* فقام السيد حسن بمساعدتهم في تحضير جواز سفرهم وفي مساء يوم اقلعوا الرحال نحو المانيا استمرت الرحلة اسبوعين بالحافلة

واخيرا حطوا الرحال بالمانيا فقد كان هذا المكان مخيفا اكثر مما كانت عليه تركيا ذهبوا وجلسوا في حيقة مجاورة فلقد نفذت ممتلكاتهم وظل معهم سوى دراهم قليلة بقوا في الحديقة الى غايه حلول الظلام راي احمد بناءا قديما فاحد امه واخته الى هناك فقد كان سقف البناء مهتما قليلا

خرج احمد للتجول عسى يجد حلا لوضعهم وبينما هو على ذلك الحال راي وجود لاجئين مثلهم فلقترت من شخص كان جالسا هناك \* مرحبا انا احمد لقد خات من باكستان \*\* اضاف احمد

وانا من سوريا واعمل في الحقول الموجودة خارج المدينة \*\* اجابه الشخص

احمد\*\* ليس لدينا مكان نعيش فيه\*\*

الشخص \*\*هنا تقريبا تعيش نحو ثلاث مئة عائلة وكلنا نعيش في الخيم ان اردت يمكنك اخذك الى هناك انت وعائلتك ايضا \*\* فرح احمد بهذا الخبر فذهب ركضا نحو امه ليخبرها بذلك \*\* امي لقد تعرفت على شخص اخبرني انه يوجد لاجئون مثلنا نحن هنا هو الان ينتظرنا سياخدناالى مكان لنظل فيه \*\* فذهبا سويا الى مكان تواجد الرجل \*\*هذه امي وهذه اختي \*\* اضاف احمد مشيرا اليهما ركبا حافلة قديمة وانطلقوا نحو مكان المخيم عند وصولهم كان الناس جالسين في الخارج وفي المساء كانوا يجتمعون نحو النار لتدفئة انفسهم وجل الوقت كانوا يتشاركون الاكل بينهم

رغم هذه الظروف الصعبة الى ان وجوه الاطفال كانت دائما تعلقها الابتسامة فالكل كان مشاركا لنفس الاحساس فقد كانوا مدانما مردين ل \*\* يوما ما سنعود لوطننا \*\*

مرت الايام هكذا و ذات صباح على الساعة السابعة هجم رجال الشرطة الالمانية على المخية فقد جاؤوا ليتحروا عن العائلات التي جانت بشكل غير قانوني الى هنا وارجاعها لموطنها \* استيقظ احمد عاى الصوت المتعالي من الخارج فينما كان يحاول فهم ما يحصل صاحبت زينب \*\* احمد لقر اتت الشرطة لتتفقد الاوضاع يجب علينا الهرب \* ظل كل من زينب واسماء في الخيمة فجاة اقتحمت الشرطة المكاناخذت زينب ابنتها بين ذراعا مخبأة لها لوجهها لكي لا تخاف \*\* اين هي اوراقكم الرسمية \*\* صاح رجل الشرطة \* اخرجت زينب جواز السفر وسلمته اياه لكن ودون الاطلاع عليه قام بضربها بعصاة كانت بحوزته واخذوا اسماء من بين ذراعيها مبتعدين عن الخيمة \* ركضت زينب ورائهم محاولة استرجاع ابنتها لكن مع الاسف كانت الشرطة قد ركبت

السيارة ورحلت مبتعدة فقد كانت زينب مثل العديد من العائلات هناك التي اخذت منها الشرطة اطفالها كان الكل يبكي ويصرخ في الخارج

عادت زينب الى الخيمة منهزمة ظلت تفكر وحيدة الا اين اخدوا اسماء كيف ساجد ابنائي ماذا سافعل من دونهم

كان احمد قد وصل اللى قلب المدينة ركضا \*\* يجب علي العودة الى امي يجب ان لا اتركهم وحدهم \*\* اجاب مفكرا ظل مختبئا في ذلك البناء القديم الى غاية حلول المساء وعند تيقنه من هدوء الاوضاع خرج مسرعا متوجها نحو المخيم \* عند وصوله كانت امه لازالت تبكي وعند رايته له فرحت كثيرا \* لاحظ احمد غياب اسماء \*\* امي اين هي اسماء \*\* رد احمد متسائلا و عند سماعها لسؤاله اجهشت في البكاء مرة اخرى \*\* لقد اخذتها الشركة \*\* ردت زينب لم يفهم احمد ماذا تقصد \*\* الى اين اخدوها وكيف سنجدها \*\* رد احمد والدهشة تعلق وجهه كانت زينب عاجزة فلم تستطع فعل اي شئى لحماية ابنتها

حل الصباح وهم لم يناموا بعد كانوا يفكرون اذ خرجوا الى الشارع للبحث عنها هل سيجدوها يا ترى خرجت زينب لسؤال النساء الاخريات الموجودات بالمخيم المجاورة

ابنتي البارحة اخذتها الشرطة هل تعرفون كيف استطيع ايجادها\*سالت زينب احدهن \*\* الاطفال الذين يختطفونهم يجبرونهم على التسول ردت المرأة صدمت زينب لسماع ذلك فاسماء لازلت طفلة كيف ستستطيع تحمل كل هذا

مر الوقت بسرعة ولازال احمد وزينب يبحثون عن اسماء وكذلك يحاولون البقاء على قيد الحياة في هذا البلد في يوم من الايام وبما هم يبحثون في الشارع اثار انتباه زينب فتاة جالسة على الرصيف اقتربت منها زينب مبعدة خصلات شعرها عن وجهها فقد كانت الطفلة هي نفسها اسماء امتلات عينا زينب بالدموع وهي تعانق ابنتها اخذتها بين ذراعيها مسرعة ومبتعدة بها عن المكان عند رايته احمد لاخته فرح كثيرا وعادوا سويا اسرة واحدة الى المخيم\*

في اليوم الموالي \*\* لنرجع الى تركيا فالحياة هنا اصعب \*\* ردت زينب \* فيالمال الذي استطاعوا جمعه خلال هذه المدة بداوا رحلتهم نحو تركيا استمر سفرهم اسبوعين \* عند حطهم الرحال هناك ذهبوا الى منزل السيد حسن فساعدهم هذا الاخير على استئجار بيت صغير و قليل التكلفة للعيش فيه بعد مدة من ذلك بدأت زينب العمل اما احمد واسماء فقد سجلهم السيد حسن في المدرسة لمتابعة دراستهم وهكذا بدأت حبيبتهم تاخذ منحى جيدا على ماكانت عليه سابقا

لكن العودة لباكستان ظل كحلم يراودهم دائما



## DAS KENNWORT- HOFF- NUNG

### Weg der Hoffnung

Ali war in Pakistan ein Ingenieur. Er hatte einen Sohn und eine Tochter. Seine Frau Zeynep war eine Grundschullehrerin. In den ersten Jahren der Regime konnten sie beide noch ihre Berufe ausüben. Taliban mischte sich Tag für Tag in jeder ein vor allem die für die Kleidung der Frauen und Unterrichten in den Schulen. Es waren harte zwei Monate für uns. Ein paar Tage verliefen gut dann aber kam Taliban wieder zurück und gab uns weitere Anweisungen. Die Lehrerin Zeynep konnte es nicht mehr ertragen. Sie kündigte in ihrem dritten Jahr von ihrem Beruf als Lehrerin ab. Ali und die Tochter von Zeynep waren neun und die Tochter war vier Jahre alt. Zeynep hat sich ihnen gewidmet. Sie beschloss, ihre Kinder zu Hause zu erziehen. Ahmet konnte nicht mit der Schule beginnen. Weil die Taliban die sämtlichen Schulen in der Umgebung zerstörte. Deswegen hat die Lehrerin Zeynep Ahmet und seine Freunde zu Hause unterrichtet. Sie lehrte ihnen Lesen und Schreiben. Gleichfalls verbrachte sie ihre Zeit mit Esma, sie lernte Kinderspiele. Zeynep's Familie kam aus Pakistan von Provinz Citral. Aber war niemand mehr übrig. Alle waren an verschiedenen Orten in Europa gegangen. Ich denke, die Zeit war gekommen war, Zeynep musste Pakistan verlassen. Sie sollte jetzt mit ihren zwei Kindern in eine Welt gehen die kein Ende hatte. Sie war dazu gezwungen, der Tod könnte sie in jeden Augenblick erwischen. Vielleicht wird es eine Hoffnung für sie sein. Die Vorbereitungen von Pakistan zu gehen waren getroffen. Nachdem ihr Mann gestorben war 1 Jahr geworden. Ahmet war jetzt zehn und Esma war fünf Jahre alt. Sie hatten ihren restlichen Wertgegenstände verkauft um Reisegeld zu machen

und nahmen etwas Proviant mit. Nach eine Woche Reise kamen sie in die Türkei an. Sie mussten einen Platz zu finden, um die Nacht zu verbringen. Zeynep, nahm Ahmet und Esma und ging zu einer Moschee. Als sie hin und her schauten bemerkten sie einen Mann, der die Moschee verlässt. Er näherte sich ihnen zu sprechen. Der Mann fragte ihnen woher sie kommen und was sie taten. Ahmet antwortete; „wir sind aus dem Krieg von Pakistan geflohen und suchen eine Zuflucht“. Der Hasan war eine Lehre in der Pension. Sie hatten ein einfaches Leben zusammen mit Frau Emine. Er wurde sehr traurig auf die Wörter von Ahmet. Zur Ahmet, „du kannst bei uns wohnen“ sagte er. Zeynep und die Kinder haben es akzeptiert, weil sie keine anderen Möglichkeiten hatten. Gemeinsam gingen sie zu seinem Haus. Der Mann erklärte, die Situation zu seiner Frau. Seine Frau hatte auch die Erlaubnis gegeben zu bleiben. Zeynep und ihre Kinder fanden jetzt hier einen Platz. Sie konnte jetzt in der Türkei bleiben. Ahmet begann nach Arbeit zu suchen. Er wusste dass er noch klein war aber trotzdem wusste er dass er arbeiten musste. Jemand musste die Familie ernähren. Er fand eine Job bei Gemüse Großhandel. Seine Aufgabe war Kisten tragen. Dafür bekam er 20 TL täglich. Jeden Morgen 6.00 Uhr früh bis 22-23 Uhr Nacht ging er zur Arbeit. Trotz der schweren Arbeit und wenig Lohn. Sie haben Ahmet in Arbeitsplatz als Flüchtling gerufen. Sowie Ahmet waren noch 20 Arbeiter einige aus Irak und von Pakistan. Sie mussten unter harten Bedingungen für wenig Lohn arbeiten. Weil sie hier in diesem unbekanntem Ort am Leben bleiben mussten. Sie alle hofften eines Tages wieder nach Hause zurückzukehren. Ahmet hörte dort zum ersten Mal das Wort, Flüchtling. Und zum ersten Mal fühlte er sich, gezwungen, an einer Stelle zu stoppen, die ihm nicht gehörte. Als seine

Gleich jährigen zur Schule gingen und Spielten, musste er in schwierigen Lebensbedingungen schon mit 10 Jahre kennenlernen. Ahmet hatte sich mit zwei Kinder aus der Nachbarschaft kennengelernt. Als er sie sah spielten sie. Er mischte sich ihnen auch ein. So waren 6 Monate vergangen in der Türkei. Ahmet und Zeynep hatten etwas Geld gespart. Nun wollten sie Vorbereitung treffen für die Reise. Einen Abend sagte Zeynep zur Herrn Halil; „die Zeit zum Gehen ist gekommen.“ Wir wollen nach Deutschland gehen“, sagte er. Her Halil hatte für sie die Passe angefertigt. Sie machten sich am Abend auf dem Weg. Die Reise dauerte mit dem Bus etwa zwei Wochen. Sie waren nun in Deutschland. Das war ja hier noch beängstigend gegenüber der Türkei. Sie waren in einem Park und hatten keine Nahrung mehr. Nur ein wenig Geld. Sie saßen bis zum Abend in einem Park. Es wurde Nacht. Ahmet sah ein altes Gebäude, er nahm seine Mutter und Bruder mit zum Gebäude. Ein Teil des Gebäudes Dach war zusammengebrochen. Er ging aus dem Gebäude raus und wanderte auf den Straßen. Er sah auf der Straße auch Flüchtlinge wie er. Den ersten Mann die er auf der Straße sah, redete an; „ich bin Ahmet wir sind aus Pakistan entkommen“ sagte er. Der Mann; ich bin auch entkommen aber aus Syrien“. „Wir wohnen außerhalb der Stadt in den Zelten“ sagte der Mann. Ahmet: „Wir haben keinen Platz zu bleiben,“ sagte er. Ahmet wurde sehr glücklich. Er ging schnell zu seinem Vater. Mutter ich möchte dich mit jemand bekannt machen, er kennt für uns einen Platz indem schon 300 Familien beherbergt sind. Er wartet auf uns und wird uns dort bringen. Sie gingen dorthin, wo der Mann war. Ahmet: ‚Meine Mutter und mein Bruder‘, zeigte er ihn. Der Mann hat sie zu einem alten Bus alle vier eingestiegen und dann gingen sie zu den Zelten. Die Menschen saßen draußen. Nachts über

sammelten sie um herum am Lagerfeuer. Sie teilten ihre Essen zusammen. Sogar in diesen schwierigen Zeiten fehlt das Lächeln der Kinder auf ihren Gesichtern nicht. Jeder hatte das gleiche Gefühl. „Eines Tages werden wir in unser Land zurückkehren „ sagten sie. Eines Tages hatte die deutsche Polizei um 7.00 Uhr Morgen die Zelte überfallt. Es war eine Kontrolle über die nach Deutschland in illegalen Wegen gekommenen Familien sollten wieder zurück gewiesen werden. Ahmed wurde durch den Lärm geweckt und wollte herauszufinden, warum die Polizei kam. Zeynep war gekommen um Ahmet zu kontrollieren.“ Wir müssen weg“ sagte Ahmet. Ahmet lief aus seinem Zelt raus. Zeynep und Esma blieben noch drinnen. In einem Moment gingen die Polizisten in die Zelte rein. Zeynep bedeckte das Gesicht von Esma, damit sie keiner Angst bekommt. Der Polizei rief: „seigt euer Erlaubnisse für diesen Land“. Zeynep seigte seine Passe. Der Polizist hatte ohne sie anzuschauen ganz nervös mit einem Stock auf Zeynep gehauen. So schnell wie er Esma nahm so ging er auch wieder raus. Zeynep lief hinter ihm her, um sie zurückzunehmen aber es war schon im Polizei wagen und sie fuhren fort. Auch von anderen Familien wurden Kinder weggenommen. Alle weinten und schrien. Hoffnungslos ging Zeynep zu ihren Zelt zurück. Sie war jetzt allein. Wo hatten sie nur Esma hingebracht. Was mache ich jetzt alleine. Wie könnte ich wieder meine Kinder finden. Mit laufenden schritten kam Ahmet bis zum Stadtzentrum. „Ich müsste zurück zu meiner Mutter und darf sie nicht alleine lassen“ sagte er. Bis zum Abend hat er sich in einem Gebäude versteckt. Als es dunkel wurde kam er raus und lief zu seinem Mutter. Als sie ankam weinte sie noch. Als Sie Ahmet vor sich sah, hat Sie sich einen Augenblick gefreut. Ahmet konnte Esma nicht in Zelt sehen. „Mutter wo ist Esma?“ fragte er. Zeynep

ging an noch mehr zu weinen. Zeynep: „Die Soldaten haben Esma mitgenommen“ sagte Sie. Ahmet kapierteim Augenblick nichts. „Wo haben sie ihn gebracht und wie sollen wir sie finden“ fragte er nach. Zeynep konnte ihre Tochter nicht schützen, sie war hilflos. Der Tag ging auf, Ahmet und Zeynep konnten die ganze Nacht nicht schlafen. Sollten sie nach den Straßen suchen? Sie waren ratlos. Zeynep ging raus um die anderen Frauen nach Esma zu fragen. „Gestern wurde meine Tochter von dem Soldaten mitgenommen wo kann ich sie finden“ fragte sie. Eine der Frauen: „Die vermissten Kindern lassen sie Betteln“ sagte Sie. Zeynep war dadurch schockiert. Wie könnten sie so etwas tun. Sie war noch so Klein. Die Zeit verging ganz schnell. Ahmet und Zeynep suchten überall Esma und zugleich kämpften sie für ihr eigenes Leben.

Eines Tages sah Zeynep eines Mädchens sitzend auf einem Bürgersteig. Sie näherte sich nach ihr und nahm die Haare von ihr Gesicht weg. Das Mädchen war Esma. Die Augen füllten mit Tränen. Aus Freude hat sie sich umarmt. Sie nahm Esma auf dem Schoß und laufend entfernte sich von da. Ahmet ging zu ihnen. Als Ahmet Esma sah war er unglaublich glücklich geworden. Am nächsten Tag Zeynep: las uns wieder nach Türkei zurück. Hier ist das Leben noch schwieriger. Mit ihrer ganzen Guthaben machten sie sich auf dem Weg. Die Reise dauerte zwei Wochen. Als sie wieder nach Türkei zurück kamen haben sie als erstes Herrn Halil gefunden. Er hat für sie eine günstige Wohnung gemietet. Zeynep begann mit einer Arbeit. Ahmet und Esma gingen zu Schule. Ihr Leben verbesserte sich nach und nach. In ihren Träumen war einmal nach Pakistan zurück zu gehen und dort in Heimat eine Schule zu besuchen.

## 9. Путешествие к надежде

Али инженер в стране Пакистана. У него был сын, дочь. Моя жена Зейнеп была учителем начальной школы. Зейнеп первый раз в режиме Али продолжает работать в качестве преподавателя. день Талибов по женской одежде, стал мешать школьные уроки также видели. Эти трудные времена продолжались, как это в течение двух месяцев. Когда талибы несколько дней пошли путем ужесточения правил, если они были удобными. Зейнеп учитель с третьего года режима была поставлена задача не могла стоять.

Зейнеп сын Ахмед Али и девять, его дочь Асма было четыре года. Зейнеп посвятил себя им. Она решила обучать своих детей дома. Ахмет не может пойти в школу. Поскольку талибы захватили школу на месте и был разрушен. Ахмед также призвал учителей Зейнеп дома и друзей. Если учитель учит читать и писать к ним дома. Он провел свое время, обучая детей Esma игры.

Семья Зейнеп провинция Пакистана с тире. Но ни у кого не осталось. Все ушли в разные места в Европе. Я думаю, что теперь время пришло покинуть Пакистан Зейнеп. Он не знал бы конец их двух детей, встать на приключения. Но он вынужден был остаться здесь, смерть может наступить в любой момент. возможно, я бы также надеяться несколько. Он закончил подготовку ехать в Пакистан. Моя жена была мертва в течение года. Ахмет теперь Эсма было пять лет. получить деньги, которые он продал оставшиеся ценности, так как они должны были принять некоторые положения.

Путешествие длилось неделю. И они пришли в Турцию. Они должны

были найти место, чтобы провести ночь. Зейнеп, пошел в мечеть и принял Ахмет Esma. Справа слева заметил мужчину, который выходил из мечети им. Он подошел к ним, чтобы поговорить. Адам, откуда они приходят, он спросил, что они делают. Ahmet; Они приходят из Пакистана заявил, что они бежали в поисках убежища от войны. Хасан-бей ушел в отставку учителя. Он был простой жизнью со своей женой Эмине Ханым. Это также очень опечален Ahmet. Ahmet в «наш дом был Зейнеп и дети согласились, потому что нет других средств защиты. Вместе они пошли к дому, где мужчины сиденья. Человек объяснил ситуацию своей жене. Моя жена также дала разрешение на пребывание. Зейнеп и ее детей, чтобы они нашли место, чтобы остаться в Турции.

Ахмет начал искать работу. Возраст мал, хотя должен работать, он знал, что он должен сохранить деньги. Его мать и сестра должны были пойти с. Каждый день нашел работу. Зарплаты несли овощи в сейфе, который еще \$ 20. каждое утро, независимо от сложности работы в отсутствие денежных 6:00 «он работал до 22-23 часов вечера из дома. Ахмед сказал, что беженцы звонили на рабочем месте. Было 20 людей там, как Ahmet. Некоторые из Сирии, из которых Ирак, около 20 людей из Афганистана. Они пытались меньше денег в трудных условиях. Потому что он живет в месте, они знают, что они должны прекратить стоять. Все они надеются в один прекрасный день их возвращения в страну. Ahmet там первый раз, когда он услышал слово беженца. И сам в первый раз, он был вынужден остановиться в месте, которое не принадлежит. сверстники ходят в школу, играть в веселые игры, что он

встречался с трудными условиями жизни в течение более 10 лет.

Ахмет встретил двух детей из города. Столкнувшись с десятью детьми он был играть в игры. Он также играл с ними, получить разрешение. Такие, что шесть месяцев прошли в Турции Зейнеп и Ахмет был некоторые деньги накопили. И теперь они готовятся к поездке. Зейнеп вечер Халил Бей: «мы время мы идем к нам. Мы собираемся в Германию, «сказал он. Халил бек имел паспорт и ужин для них на своем пути. Поездка на автобусе продолжалась две недели. Германия больше не было ветвей. Это страшно, чем Турция. Они пошли в парк. они берут их рационы закончили хорошо. Был очень мало денег. Они сидели в парке до вечера. И стемнело. Ахмет взял старое здание, он увидел свою мать и сестру к зданию. Часть крыши здания рухнула. Он начал бродить по улицам в выходе из Ахмета бин. Они видят людей, как беженцы. Человек подошел к глазу. «Я сбежал из Ахмета Пакистана сказал. Мужчина: «Я убежал от меня в Сирии. Мы остановились в палатке на земле за пределами города, «сказал он. Ахмет: «У нас нет места для проживания,»сказал он. Адам: «Здесь мы имеем как 300 семей, все мы жили в палатках. Если вы хотите, я возьму вас и вашу семью там, «сказал он. Ахмет не был очень счастлив. «Просто он побежал к своей матери. «Я встретил мать, сказал, что 300 семей, как мы здесь. Теперь, чтобы попасть туда, куда они ждут нас, «сказал он. Они пошли туда, где человек был. Ахмет: «Моя мать и мой брат», он показал, как они говорят. Человек действительно помещал их в старом автобусе и четыре», они пошли туда, где в палатках. люди сидели снаружи. Они разогрев вокруг огонь, горящий в

середине ночи, часто разделяют пищу они едят все вместе.

Дети в эти трудные времена, они даже не хватает улыбки на их лицах. Все было такое же чувство. «Однажды мы вернемся к нашей стране», сказали они. Дни штурмовали около 7 часов утра, как проезжавшей мимо палатки немецкой полиции. Расположить страну пришла представить контроль со стороны их семей, как беглец. Ахмед был разбужен шумом, Зейнеп пытается выяснить, почему вы пришли в полицию: Ахмед пришел контролировать. Мы не должны бежать, «сказал он. Ахмет начал бежать из палатки. Эсма Зейнеп и был в палатке. Мгновение полицейские вошли в палатке. Зейнеп Эсма боялся повернуться лицом взял к себе на колени. Полиция: «Где ваше разрешение на въезд в страну,»кричал он. Зейнеп взяли паспорта. Но полиция смотрит сердито ударил с палкой в руке Зейнеп. Асма, вышел как получить. Зейнеп хотел взять девочку бежал сзади. Но поездка полиции езды на машину была отчуждена оттуда. Зейнеп пропустил много семей, как полицейские взяли ребенок. Каждый плачет, кричит. Зейнеп отчаянно повернулся к палатке. Он стоял один. Откуда они берут Esma она думает. «Теперь, что мне делать в одиночку. Как мне найти мои дети, подумал он.

Пришел в город бегал Ахмет. «Я должен вернуться к родителям. Я не могу оставить их в покое, «сказал он. Ужин продолжали строить вверх. Ночь утихла, выполнив путь. Когда мать попала в палатку, она все еще плакала. Он был рад, когда я увидел лицо момент Ahmet. Ahmet палатка была Esma. «Моя мать Эсма где?»Спросил он. Зейнеп более заплакала. Зейнеп:

"Солдаты взяли меня Esmae сказал он. Ahmet время не мог понять, что случилось. «Откуда они берут его, как мы находим»спросила ее мать. Зейнеп беспомощен, не в силах спасти мальчика. То, что произошло утром, Ahmet ни Зейнеп не спал вообще. Неужели мы узнали, что мы называем Esma улицы? Они думают. Зейнеп вышел спросить у других женщин, пребывающих в палатках. «Вчера солдаты взяли мою дочь. Где мы можем найти его? «Спросил он. Одна из женщин: «Они пропустили их дети сказал он. Зейнеп была в шоке, когда я услышал его. Их основано на том, сколько ее дочь была маленькой.

Время течет, как вода. Ahmet и Зейнеп ищут Асма, и изо всех сил, чтобы выжить. Через день на улице было грязно, девушка сидит на тротуаре привлекла внимание Зейнеп . Она пришвартовалась рядом с девушкой, потому что ее волосы были стянуты. Девушка была Esma, ее глаза наполнились Зейнеп . Esmae был намотан на месте. Эсма коленей и работает в нижнем левом углу. Ahmet пошел с ним. Ahmet так рад видеть, что они пошли в свои палатки. Зейнеп на следующий день: «Давайте вернемся в Турцию. Здесь жизнь более трудной, «сказал он. деньги, которые они накапливают на своем пути. Прошло две недели, как, когда они приходят в Турцию, они нашли г-н Халил, оставаясь дома заранее. Халил Бей дешево для них, держал небольшой дом. Зейнеп начал работу. Печать Ahmet и Esma школа. Их жизнь улучшается медленно. Мечты одного дня, чтобы вернуться в Пакистан, в стране растет прочитал на их территории.

## ÜMİDƏ SƏFƏR

Əli Pakistan' da mühəndis idi. Bir oğulu bir də qızı vardı. Yoldaşı Zeynəb ibtidai məktəb müəllimi idi. Rejimin ilk zamanlarında Əli işinə Zeynəb də müəllimliyə davam edirdi. Taliban gün keçdikcə qadınların paltarlarına, məktəblər də görülən dərslərə qarışmağa başladı. Bu çətin zamanlar iki ay belə davam etdi. Bir neçə gün rahatlasalar da Taliban zaman keçdikcə qaydaları möhkəmləşdirdi. Zeynəb müəllim dözə bilməyib vəzifəsindən rejimin üçüncü ili ayrıldı.

Əli və Zeynəbin oğulu Əhməd doqquz, qızı Əsmə dörd yaşında idi. Zeynəb özünü onlara həsr etdi. Evdə uşaqlarını öyrətməyə qərar verdi. Əhməd məktəbə başlamağa bilməmişdi. Çünki yerlərində ki məktəbi Taliban ələ keçərmiş və yıxmışdı. Zeynəb müəllim də Əhməd və yoldaşlarını evə çağırdı. Onlara evdə müəllimlik edib oxuma-yazma öyrətdi. Əsməyə də oyunlar öyrədərək zamanını uşaqlarla keçirirdi.

Zeynəbin ailəsi Pakistanın Çitral əyalətindən idi. Amma kimsə qalmamışdı. Hər kəs Avropanın fərqli yerlərinə getmişdi. Yəqin artıq Zeynəbin də Pakistanı tərk etmə zamanı gəlmişdi. İki uşağıyla sonunu bilmədiyini bir macərəyə atılacaqdı. Amma məcbur idi burada qalsa ölüm hər an gələ bilərdi. Qaçdığı da bəlkə də bir ümidi olardı. Pakistandan getmək üçün hazırlıqlar bitmişdi. yoldaşı öləndən sonra bir il olmuşdu. Əhməd artıq on Əsmə beş yaşında idi. Yol pulu olsun deyə qalan qiymətli əşyaları satmış, yanlarına da bir az ərzaq götürmüşdülər.

Səfərləri bir həftə davam etmişdi. Və Türkiyəyə gəlmişdilər. Gecəni keçirmək üçün bir yer tapmalı idilər. Zeynəb, Əhməd və Əsməyi götürüb bir məscidə getdi. Sağa-sola baxarlarkən onları məsciddən çıxan bir adam gördü. Danış-

maq üçün yanlarına yaxınlaşdı. Adam haradan gəldiklərini, nə etdiklərini soruşdu. Əhməd; Pakistandan gəldiklərini oradakı döyüşdən qaçdıqlarını qalacaq yer axtardıqlarını söylədi. Həsən Bəy təqaüdcü müəllim idi. Yoldaşı Əminə Xanımla ilə sadə bir həyatları vardı. Əhmədin dediklərinə çox kədərləndi. Əhmədə 'Bizim evdə qala bilərsiniz. dedi. Zeynəb və uşaqlar başqa çarələri olmadığı üçün qəbul etdilər. Hamısı birlikdə onun evinə getdilər. O yoldaşına vəziyyəti izah etdi. yoldaşı da qalmalarına icazə vermişdi. Zeynəb və uşaqları beləliklə Türkiyədə qalacaq bir yer tapmışdılar.

Əhməd iş axtarıma başlamışdı. Yaşı kiçik olsa da çalışması lazım olduğunu, pul yığıması lazım olduğunu bilirdi. Anasına və qardaşına sahib çıxmalı idi. Gündəlik bir iş tapdı. Gündəlik muzu 20 TL olan bir tərəvəz halında kassa daşıyırdı. Pulunun azlığına işin çətinliyinə baxmadan hər səhər saat 6.00' də evdən çıxıb axşam saat 22-23ə qədər çalışırdı. İş yerində Əhmədi mühacir deyə çağırırdılar. Əhməd kimi orada 20 adam vardı. Kimi Suriyadan, kimi İraqdan, kimi Əfqanıstandan gələn 20 adam. Çətin şərtlərdə az pula çalışırdılar. Çünki bu həyat da bilmədikləri bir yerdə ayaqda dayanmalı idilər. Hamısı bir gün ölkələrinə dönməyi ümid edirdilər. Əhməd orada ilk dəfə mühacir sözünü eşitdi. Və ilk dəfə özündə, aid olmayan bir yerdə dayanmaq məcburiyyətini hiss etdi. Yaşlıları məktəbə gedib, oyunlar oynayıb əylənərkən o daha 10 yaşında həyatın çətin şərtləriylə tanış olmuşdu.

Əhməd məhəllədən iki uşaqla tanış olmuşdu. Onlarla qarşılaşdıqda uşaqlar oyun oynayır. O da icazə al/götürüb onlarla oynadı. Belə belə altı ay keçmiş idi Türkiyədə Zeynəb və Əhməd bir az pul yığmışdı. Və artıq səfərləri üçün hazırlıq edəcəkdilər. Zeynəb bir axşam Xəlil Bəyə:

'Bizim getmə vaxtımız gəldi. Almaniya gedəcəyik' dedi. Xəlil Bəy onlar üçün pasport çıxardı və bir axşam yola çıxdılar. Avtobusla səfərləri iki həftə davam etdi. Almaniya dalayardı artıq. Bura Türkiyədən daha ürkdüdü idi. Bir parka getdilər. Yanlarına götürdükləri ərzaq bitmişdi. Çox az da pulları vardı. Axşama qədər parkda oturdular. Və qaranlıq çökmüşdü. Əhməd köhnə bir bina gördü anasını və qardaşını binaya apardı. Binanın damının bir qisimi yıxıq idi. Əhməd binadan çıxdı küçələrdə gəzməyə başladı. Onlar kimi mühacir insanları gördü. Gözünə kəsdirədiyi bir adamın yanına getdi. 'Mən Əhməd Pakistandan qaçdım. Şəhərin xaricindəki ərzaqda çadırda qalırıq' dedi. Əhməd: 'Bizim qalacaq bir yerimiz yox' dedi. Kişi: 'Burada biz kimi 300 ailə var, Hamımız çadırlarda qalırıq. İstəsən səni və ailəni oraya aparım' dedi. Əhməd çox xoşbəxt olmuşdu. 'Dərhal qaçaraq anasının yanına getdi. 'Ana biriyə tanış oldum, burada bizim kimi 300 ailənin olduğunu söylədi. İndi bizi gözləyir qaldıqları yerə aparacaq' dedi. kişinin olduğu yerə getdilər. Əhməd: 'anam və qardaşım' deyərək onları göstərdi. O Adam onları köhnə bir avtobusa mindirdi və dördü' də çadırların olduğu yerə getdilər. insanlar çöldə oturdular. Gecələri ortada yanan atəşin ətrafında isinirdilər çox vaxt da yeməklərini paylaşmış hamısı birlikdə yeyirdilər.

Uşaqlar bu çətin zamanlarda belə üzrlərindəki gülümsəməyi əskik etmədilər. Hər kəs də eyni duyğu vardı. 'Bir gün ölkəmizə dönəcəyik' deyirdilər. Günlər belə keçərkən bir səhər saat 7 ətrafında Alman polisləri çadırları basdılar. Qaçmaq olaraq gələn ailələri tapıb ölkələrinə göndərmək üçün idarəyə gəlmişlər idi. Əhməd səs-küyə oyanmışdı, polislərin niyə/səbəb gəldiyini anlamağa çalışarkən Zeynəb: 'Əhməd idarəyə gəldilər. Qaç-

mamız lazım' dedi. Əhməd çadırdan çıxıb qaçmağa başladı. Zeynəb və Əsmə çadırda qalmışlar idi. Bir an polis çadıra girdi. Zeynəb Əsməyi qucağına al/götürdü qorxmaması üçün yüzünü bağladı. Polis: 'Ölkəyə girmək üçün icazə sənədiniz harada' deyərək qışqırdı. Zeynəb pasportu çıxardı. Amma polis baxmadan əsəbi bir şəkildə əlindəki çubuqla Zeynəbə vurdu. Əsməyi al/götürdüyü kimi çölə çıxdı. Zeynəb arxalarından qaçıb qızını al/götürmək istədi. Amma polis avtomobilə minib oradan minib uzaqlaşmışdı. Zeynəb kimi bir çox ailənin də uşağını al/götürüb qaçmışdı polislər. Hər kəs ağlayır, qışqırırdı. Zeynəb çarəsizcə çadıra döndü. Tək qalmışdı. Əsməyi hara apardılar deyərək düşüncəyə düşdü. 'İndi tək nə edərəm. Uşaqlarımı necə taparam' deyərək düşüncəyə düşdü.

Əhməd qaça qaça şəhərin içinə gəlmişdi. 'Anamların yanına dönməliyəm. Onları tək buraxa bilməmə' dedi. Axşama qədər bina da saxlandı. Gecə ortalıq sakitləşincə qaçaraq yola çıxdı. Çadıra çatdığı anda anası bibi/hələ ağlayırdı. Əhmədi qarşısında görüncə bir an sevindi. Əhməd çadırda Əsməyi görə bilməmişdi. 'Ana Əsmə neredə? idiyə soruşdu. Zeynəb daha çox ağlamaya başladı. Zeynəb: 'Əsgərlər Əsməyi apardı' dedi. Əhməd bir anda nə olduğunu anlaya bilməmişdi. 'Hara apardılar onu necə tapacağıq' deyərək anasına soruşdu. Zeynəb çarəsiz idi, övladını qoruya bilməmişdi. Səhər olmuşdu nə Əhməd nə də Zeynəb heç yatmadılar. Küçələrə çıxıb Əsməyi axtarsaq taparıkmı? Deyərək düşüncəyə düşdülər. Zeynəb digər çadırlarda qalan qadınlara soruşmaq üçün çölə çıxdı. 'Dünən qızımı əsgərlər apardı. Onu harada tapa bilərik?' deyərək soruşdu. Qadınlardan biri: 'Qaçdıqları uşaqları diləndirirlər' dedi. Zeynəb bunu duy/eşitdiyində şok olmuşdu. Qızı daha kiçik idi necə söykən/dözərdi bunlara.

Zaman su kimi axırdı. Əhmədlə Zeynəb həm Əsməyi axtarırlar həm də



həyatda qalmaq üçün mübarizə edirdilər. Bir gün küçədə üstü çirkli, səkidə oturan bir qız Zeynəbin diqqətini çəkdi. Qızın yanına yanaşdı, saçlarını üzündən çəkdi. Qızı Əsmək idi, gözləri doldu Zeynəbin. Əsməyə oracıqda sarıldı. Əsməyi qucağına al/götürdü və qaçaraq oradan ayrıldı. Əhməd yanına getdi. Əhməd Əsməyi gördüyünə çox sevinmişdi çadırlarına getdilər. Sabahısı gün Zeynəb: ' Türkiyəyə dönək. Burada həyat daha çətin' dedi. Yiğdiqları pulla yola çıxdılar. İki həftə yol sürdü, Türkiyəyə gəldiklərində əvvəldən evlərində qaldıqları Xəlil bəyi tapdılar. Xəlil Bəy onlara ucuz, kiçik bir ev tutdu. Zeynəb də bir işə başladı. Əhməd və Əsməyi məktəbə yazdırdı. Həyatları yavaş yavaş düzəlirdi. Xəyalların da bir gün təkrar Pakistana getmək, ölkələrində böyümək öz torpaqlarında oxumaq vardı.

## راهی به امید

علی در پاکستان انجنیر بود. یک پسر و یک دختر داشت. و خانم او در مکتب ابتدائیه معلم بود. در نخستین زمان رحیم علی همراهی خانم آن زینب به کار خود معلمی ادامه میداد. طالبان روز به روز به لباس خانم ها و به درس های مکتب مداخله شروع کردند. این روز های سخت دو مها دوام پیدا کرد. یک چند روزی راحت باشد هم قانون های طالبان مشکل تر شده میرفت. در عصر سوم زینب خانم از وظیفه استعفا داد.

پسر زینب خانم 9 ساله و دخترش چهار ساله بود. زینب خانم به خدمت آن ها خود را قرار داد. در خانه به تدریس فرزندانش تصمیم گرفت. احمد به مکتب شروع نکرده بود. چون مکتب که در منطقه آنها داشت طالبان غصب کرده به آتش کشیده بودن. خانم زینب احمد و دوستان وی را به خانه دعوت کرده به آنان خواندن و نوشتن را آموختانده. به اسماع نیز بازی ها را یاد داده به صرف زمان را ادامه داد.

فامیل زینب خانم از ایالت چترال پاکستان بود. اما هیچ کس نمانده بود. هر کس در مناطق مختلف اروپا سفر کرده بود. و زمان ترک زینب از پاکستان آمده بود. با دو فرزندش در یک ماجرای مجهول افتاده بود. اگر اینجا باشد مجبور بود هر لحظه مرگ در سراغش آمدنی بود. در فرارش یک امید نهفته بود. بخاطر رفتن از پاکستان آماده ها تمام شده بود. از مرگ همسرش یک سال گذشته بود. احمد 10 ساله و دخترش اسماع 5 ساله بود. تمام اشیای مهم باقیمانده را به خاطر کرایه راه فروخته بود. با همراه خود یک مقدار غذا گرفته بود.

سفر شان یک هفته دوام پیدا کرد. و در ترکیه رسیده بودن. بخاطر شب به یک خواب گاه ضرورت داشتند. زینب احمد و اسماع را گرفته در یک مسجد رفتن. یک مرد آنها را در حال نگاه کردن در اطراف خود دید. بخاطر گپ زدن به نزد شان آمد. از آن ایشنان در باره که از کجا آمدن. و چی کار میکنند پرسید. احمد در جواب گفت. از پاکستان. از جنگ. بگریختند. در حال پیدا کردن جای بود باش. هستند. آقای حسن معلم تقاعد شده بود. با خانمش امینه یک زندگی ساده داشتند. با سخنان احمد. بسیار ناراحت شد. و به احمد گفت. در خانه ما مانده میتوانید. زینب. و فرزندانش. چاره دیگر نداشتند و قبول کردند. همه یک به خانه. مرد رفتند. مرد به همسرش. موضوع را بیان کرد. خانمش همچنان به آن ها اجازه ماندن را داده بود. زینب و فرزندانش ای قسم جای بود باش پیدا کرده بودند. احمد به دریافت. کار بر آمده بود. سن آن خور باشه هم به خاطر ضرورت پول. و احتیاجات خانه میدانست که کار کند. به مادر و خواهر خود صاحب میشد. روز مذد یک کار پیدا کرد. یک صندوق روز نامه ای که بود با خود حمل میکرد. با کم بود پول آن TL قیمت اش 20 و سختی کار آن توجه نمیکرد هر صبح ساعت شش از خانه بیرون میشد تا ساعت ده شب کار میکرد. در مکان کار احمد را مهاجر گفته صدا میکردند. و مانند احمد بیست نفر دیگر هم بود. بعضی ها از سوریه، بعضی ها از عراق و بعضی ها از افغانستان آمده بودند. با شرایط مشکل با پول نا چیز کار میکردند. چون با امید بودند. احمد اولین

بار کلیمه مهاجر را شنید. و اولین بار در جای که مربوط خودش نمیشد قرار گرفت. هم سن هایش به مکتب رفته. بازی ها میکرد. ولی احمد در سن 10 سالگی با مشکلات زندگی دست پنجه نرم میکرد. احمد با دو پسر محله شان شناخت پیدا کرده بود. وقتی که با آنها روبرو شد آنها بازی میکردند. احمد به اجازه آنها به بازی آنها شریک شد. همین قسم شش ماه در ترکیه گذشته بود که زینب خانم و احمد یک مقدار پول یکجا کرده بود. به همین طور بخاطر سفر آماده شده بودند. یک شب زینب خانم به آقای خلیل گفت. زمان رفتن ما آمده است. ما به آلمان میریم. آقای خلیل بخاطر رفتن به آلمان به آنها پاسپورت گرفت. و یک شب آنها به راه افتیدند. سفر شان دو هفته در ملی بس دوام کرد.

در آلمان دق آورده. آنجا از ترکیه کرده هم ترس ناک تر بود. در یک پارک رفتند. غذای که در نزد شان داشتند تمام شد. پول آنها کم مانده بود. تا شام در پارک نشسته بودند. تاریکی شب شروع شد. احمد یک بنای کهنه را دید مادرو خواهرش را در آنجا بورد. یک قسمت بنا ویران شده بود. احمد از بنا برآمد به کوچه ها قدم میزد. مانند آنها مهاجرین زیاد را میدید. در نزد یک مرد رفت. گفت من احمد از پاکستان فرار کردم. مرد گفت من از سوریه فرار کردم. در زیر خیمه های که در بیرون شهر قرار دارد زنده گی میکنم. مانند ما سه صد فامیل زنده گی میکرد. همه ما در خیمه زنده گی میکنیم. اگر بخواهی فامیل ترا هم به آنجا میبریم. احمد بسیار خوشحال شده بود. " دفعتا با خوشحالی به پیش مادرش رفت. مادر با یکی معرفی شدن. مانند ما سه صد فامیل دیگر هم است. اکنون ما آنجا میرویم. و در آنجا رفتن. احمد؛ مادرو خواهرش را با آنها معرفی کرد. انسانها در بیرون خیمه ها نشسته بودند. شب ها در اطراف آتشی که در داده بودند خود را گرم میکردند. همه شان در آنجا غذا های شان را یکجا میخوردند. اطفال با این همه مشکلات تبسم لب های شان را از دست نداده بودند. میگفتند که یک روز به وطن خود بر میگردیم. روز ها این گونه سپری میشد. یک صبح ساعت هفت بجه پولیس های آلمان اطراف خیمه ها گرفته بودند. بخاطر کنترل فامیل های که قاچاق آمده بودند. احمد به سر صدا بیدار شد. بخاطر فهمیدن آمدن پولیس های آلمان کوشش میکرد. زینب خانم گفت. احمد باید فرار کنیم. بخاطر کنترل آمدند. احمد از خیمه برآمده به فرار شروع کرد. زینب و اسماع در خیمه مانده بودند. در این هنگام پولیس به خیمه داخل شد. زینب اسماع را به آغوش گرفته چشمانش را بست تا نترسد. پولیس پرسید. بخاطر داخل شدن به مملکت کارت زجازه دخول تان کجا است. گفته فریاد زد. زینب پاسپورت اش را کشید. پولیس به پاسپورت اش نگاه نکرده زینب را زد. اسماع را با چشمان گریان از خیمه کشید. زینب از پشت آنها دویده میخواست دخترش را بگیرد. اما پولیس به موتر هایش سوار شده از آنجا دور شدند. پولیس ها مانند زینب فرزندان فامیل های زیادی را گریختند بود. هر کس گریان میکرد. زینب خانم اسماع را کجا بورده بوده گفته فکر میکرد. حالا فرزندان خود را چگونه پیدا کنم. تنها چه کنم گفته فکر میکرد. احمد دویده دویده به شهر رسید. به پیش مادرم برمیگردم آنها را تنها نمیگذارم میگفت. شب در تاریکی به راه افتاد. در خیمه که رسید مادرش گریان میکرد. احمد را در مقابل خود دیده خوشحال شد. احمد در خیمه اسماع را ندید. پولیس ها

اسماع را از خیمه برد زینب گفت. احمد گفت کجا بردند. چگونه پیدا خواهم کرد. احمد و زینب تا صبح بیدار بودند. دیروز پولیس ها دخترم را بردند. گفته از یک زن پرسید.

زن گفت آنها را فرار دادند. زمان بسیار زود میگذشت. هم اسماع را جستجو میکردند و هم زنده گی اش را ادامه میدادند. یک روز در کوچه یک دختر کثیف را زینب دید. به نزدش رفت. موهایش را از سر چشمانش بالا کرد. دید که اسماع بود. در آنجا به آغوش گرفت. در نزد احمد برد اسماع را دید بسیار خوشحال شد. پول که جمع آوری کرده بودند به طرف ترکیه به راه برآمدند. سفر شان به دو هفته دوام پیدا کرد. مستقیماً به خانه آقای خلیل آمدن. زینب به یک کار شروع کرد. احمد و اسماع به مکتب شروع کرد. زنده گی شان آهسته آهسته جور میشد. در آرزوی شان یک روز به پاکستان برگردد در خاک خود شان، در وطن شان بزرگ شود.

## ҮМҮТ ИЗДЕП САПАРГА

Али Пакистанда инженер эле.Бир уул, бир кызы бар эле.Жубайы Зейнеп башталгыч класс мугалими болчу. Режимдин алгачкы күндөрүндө Али дагы иштеп, Зейнеп болсо мугалимдигин улантып жатты. Талибан күн өткөн сайын аялдардын кийимдерине, мектептеги сабактарга кийлигише баштады. Бул оор күндөр 2 ай ушундай өттү. Бир нече күн тынч коюшса дагы Талибан убакыт өткөн сайын эрежелерди күчөтө баштады. Зейнеп чыдай албай режимдин үчүнчү жылы жумушунан кетти.

Али жана Зейнептин уулу Ахмет тогуз, кызы Эсма төрт жашында эле. Зейнеп өзүн аларга багыштады. Үйдө балдарын окутууну чечти. Ахмет мектепке бара албады. Себеби айылдагы мектепти Талибан колго алып кыйраткан эле. Зейнеп Ахметти жана досторуну үйүнө чакырды. Аларга үйдө сабак берип окуну, жазууну үйрөттү. Эсмага да оюндарды үйрөтүп убакытын балдар менен өткөрүп жатты.

Зейнептин үй бүлөсү Пакистандын Читрал областында болчу. Бирок эч ким калган эмес. Баары Европанын түрдүү жерлерине кеткен эле.Балким Зейнептин дагы эми Пакистанды таштап кетүү убактысы кеген эле. Эки баласы менен бүтпөгөн бир авантюрага туш болот эле. Бирок ал мажбур эле, булл жерде калса өлүм кайсы убакта болсо дагы келмек. Балким качып кетүүнүн дагы бир үмүтү бар эле. Пакистандан кетүү үчүн даядыктар башталды. Күйөөсүнүн өлгөнүнө бир жыл болгон. Ахмет оң, Эсма беш жашта эле. Жолго акча табуу үчүн калган буюдарын сатып, жандарына бираз азык-түлүк алышты.

Жолчулук бир аптадай болду. Аягында Түркияга келишти. Түнөп

калуу үчүн бирж ер табыш керке эле. Зейнеп, Ахмет менен Эсманы алып бир мечитке барды. Оңго солго карап жатышса аларда бир мечиттен чыккан киши байкап калды. Сүйлөшүү үчүн жанына келди.Ал киши каяктан келишкенин эмне кылаарын сурады. Ахмет; Пакистандан келишкенин ал жердеги согуштан качышканын, кала турган жер издеп жатышканын айтты. Хасан Бек пенсияга чыккан бир мугалим эле. Жубайы Эмине менен жөнөкөй бир турмушу бар эле. Ахметин айтып бергендерине аябай кейиди. Ахметке биздин үйдө калсаңар болот деди. Зейнеп жана балдары башка айласы жок болгон үчүн макул болушту. Биргеликте ал кишинин жашаган үйүнө барышты. Ал киши жубайына абалды түшүндүрдү. Жубайы дагы алардын алуусуна уруксат берди. Зейнеп жана балдары ушинтип Түркияда баш калкалаар жер табышты.

Ахмет жумуш издеп баштады. Жашы кичине болсо дагы иштеп акча табу керектигин билет эле. Апасы менен карындашын карашы керек болчу. Күнүмдүк бир иш тапты. Иш акысы 20 лира болгон, жүк ташыйт эле. Акчасынын аз ишттин кыйын болгонуна карабастан ар күнү саат 6.00да үйдөн чыгып кечки саат 22-23 кө чейин иштетчү. Жумушта Ахметти качкын деп чакырышчу. Ахмет сыяктуу ал жерде 20 киши бар эле. Бирөө Сириядан, бирөө Ирактан, бирөө Афганистандан келген 20 киши. Оор шарттарда аз акчага иштешчү. Анткени бул жашоодо билбеген бир жерде бутка туруш керек болчу. Баары бир күнү өлкөсүнө кайтып барууну үмүт кылышчу. Ахмет биринчи жолу ал жерде качкын сөзүн укту. Жана да биринчи жолу ага тиешелүү болбогон жерде чыдап иштөөгө мажбурлугун сезд. Теңтуштары мектепке барып,

оюн ойноп көңүл ачып жатканда ал эми эле 10 жашта турмуштун оор шарттары менен таанышты.

Ахмет айылда эки бала менен таанышкан эле. Алар менен жолукканда балдар оюн ойноп жатты. Ал дагы уруксат алып алар менен ойноду. Ушинтип алты ай өттү. Түркияда Зейнеп менен Ахмет бир аз акча топтошту. Эми жол сапары үчүн даярданышат эле. Зейнеп бир күнү кечинде Халил Беке: »Биздин кете турган убактыбыз келди.Германияга барабыз «деди. Халил аларга паспорт жасатып, бир күн кечинде жолго чыгышты. Автобус менен жолчулук эки аптага созулду.

Эми алар Германияда эле. Бул жер Түркиядан дагы коркунучтуу эле. Бир парка барышты. Жандарындагы азык тулук дагы бүткөн. Аз эле акчалары калган. Кечке чейин паркта отурушту. Караңгы болду.Ахмет эски бир имарат көрүп апасы менен карындашын ал жерге алып барды. Имараттын чатырынын бир бөлүгү жыгылган болчу.Ахмет имараттан чыгып көчөдө жүрө баштады. Алар сыяктуу качкын адамдарды көрдү.

Көзүнө илинген бир адамдын жанына барды. »Атым Ахмет, Пакистандан качтык» деди. Ал киши «Мен Сириядан качтым. Шаардын сыртындагы жерде чатырды жашайбыз» деди. Ахмет «биздин кала турган жерибиз жок» деди. Ал киши «бул жерде биз сыктуу 300 үй бүлө бар. Баарыбыз чатырда жашайбыз. Кааласан сени жана үй бүлөңдү ал жерге алып барайын»деди. Ахмет аябай сүйүндү.Дароо чуркап апасынын жанына барды. »Апа,бирөө менен тааныштым. Бул жерде биз сыяктуу 300 үй бүлөнүн болгонун айтты. Азыр бизди күтүп жатат,ал жерге алып барат

»деди. Ал кишинин жанына барышты. Ахмет «апам менен карындашым» деп аларды көрсөттү. Ал киши аларды эски бир автобуска чыгарып төртөө тең чатырлар жайгашкан жерге барышты. Адамдар сырта отурушкан эле. Түндөсү ортодо күйгөн оттун айланасында жылынып көбүнчө тамактарын дагы бөлүшүп бирге жеп жатышты.

Балдардын жүздөрүндө бул оор күндөрдө дагы жылмыюу бар эле. Баарында окшош бир сезим бар эле. »Бир күн келип өлкөбүзгө кайтып барабыз» деп жатышты. Күндөр ушундай өтүп жатты, бир күнү эрте менен немец полициялары чатырларды басты. Качкын болуп келген үй бүлөлөрдү табып өлкөлөрүнө жөнөтүү үчүн контрольго келишкен. Ахмет ызы чуудан ойгонду, полициянын эмнеге келгенин түшүнө албай турганда Зейнеп «Ахмет контрольго келишти. Качышыбыз керек.» деди. Ахмет чатырдан чыгып кача баштады.Зейнеп менен Эсма чатырда калган эле. Кокусунан полиция чатырга кирди. Зейнеп Эсманы коркпосун деп кучагына алып бетин жапты. Полиция »Өлкөгө кирүү үчүн уруксат кагазыңар барбы» деп сурады. Зейнеп паспортун чыгарды. Бирок полиция карабай туруп эле колундагы таяк менен ачуусу келип Зейнепти бир урду. Эсманы алып сыртка чыкты. Зейнеп артынан чуркап кызын алайын деди.Бирок полиция машинага түшүп ал жерден узакташты. Зейнеп сыяктуу бир топ үй бүлөнүн балдарын алып качышты полициялар. Баары ыйлап,кыйкырып жатышты. Зейнеп айласыздыктан чатырга кайтты. Жалгыз калды. Эсманы каерге алып кетишти деп ойлонуп жатты. »Эми жалгыз эмне кылам. Балдарымды кандай табам» деп ойлонуп жатты.

Ахмет чуркап шаардын ичине келди. »Апамдардын жанына кайтышым керек. Аларды жалгыз таштай албайм» деди. Кечке чейин имараттын ичинде жашынды. Түндөсү айлана тынч болгондо чуркап жолго чыкты. Чатырга келсе апасы дагы эле ыйлап жатыптыр. Ахметти көрүп сүйүндү. Ахмет чатырда Эсманы көрө албады. »Эсма каерде?» деп сурады. Зейнеп дагы ыйлап баштады. Зейнеп «Эсманы аскерлер алып кетишти» деди. Ахмет эмне болгонун түшүнө албады.» Аны каяка алып кетишти, кантип табабыз?» деди. Зейнеп айласыз эле, баласын коргой ала албады. Таң аткан эле Ахмет дагы Зейнеп дагы уктаган жок. Көчөгө чыгып Эсманы издесек таба алабызбы деп ойлонуп жатышты. Зейнеп башка чатырларды калган аялдардан сураганы сыртка чыкты.» Кечээ кызымды аскерлер алып кетти. Аны кайсы жерден таба алабыз?» деп сурады. Аялдардан бири:» Ала качып кеткен балдарды тилемчилик кылдырышат» деди. Зейнеп муну угуп алып шок болду. Кызы дагы кичинекей эле, кантип буга чыдай алат.

Убакыт учкан куш сыяктуу өтүп жатты. Ахмет менен Зейнеп бир жактан Эсманы издеп жатышты бир жактан жашаш үчүн күрөшүп жатышты. Бир күнү көчөдө үстү башы кир, тратуарда отурган кыз Зейнептин көңүлүн бурду. Кыздын жанына барып, чачтарын бетинен алды. Кызы Эсма эле, Зейнептин көздөрүнө жаш толду. Эсманы кучагына кысты. Эсманы кучагына алып ал жерден чуркап кетти. Ахмет келди. Эсманы көрүп аябай сүйүндү, чатырларына барышты. Эртеси күнү Зейнеп: »Түркияга кайтайлы. Бул жерде жашоо дагы да оор» деди. Чогулткан акчалары менен жолго чыгышты. Эки аптага созулду жол, Түркияга келишкенде мурун

үйүндө жашаган Халилди табышты. Халил аларга арзан, кичинекей бир үй арендага алды. Зейнеп дагы бир жумушка кирди. Ахмет менен Эсманы мектепке жаздырды. Алардын жашоосу акырындап оңоло баштады. Алардын кыялында бир күн келип Пакистанга кайтып баруу, өлкөлөрүндө чоңойуп өз жеринде окуу бар болчу.

## امید کی طرف سفر

گلی پیکٹبٹی ہیں ایک ا ج ٹیر تھب .اش کب ایک ٹیٹب اور ایک ٹیٹی تھی .اش کی ٹیوی زی ٹ ٹھی ایک پرائوری اضکول ٹیچر تھی .دکوہت کے اثذائی د وں ہیں زی ٹ گلی کی طرح پڑھتی رہی .طبلیجی خواتی کے 'کپڑوں کے جوالے ضے اور اضکولوں میں پڑھب ے کے ثبرے ہیں ہذاخلت کر ے لگے .یہ ای ہنگل ولت دو یب تی ہب تک جبری ربب .کچھ د وں کے لئے آرام ربب لیکی جیطے ولت گسرا طبلیجی ے لوا یی ضخت کر دینے .زی ٹ ایک ٹیچر ے رہ ضکی اور طبلیجی کی دکوہت کے نیطرے ضبل میں چھوڑ دی .

گلی اور زی ٹ کب ٹیٹب انوذ و ضبل کب تھب اور ای کی ٹیٹی گبصوہ چبر ضبل کی تھی .زی ٹ ے خود کو ای پر ولف کر دیب تھب .اش ے فیصلہ کب کے وہ اپ ے ٹچوں کو گھر پر ہی تکلین دے گی .انوذ اضکول بیں غروع کر ضکب کیو گہ پڑوش والا اضکول طبلیجی ے ضبط کر کے تجہ کر دیب تھب .زی ٹ ے انوذ کے دوضنوں کو گھر ٹولا کر ابیں اور انوذ کو پڑھب ب غروع کر دیب، ای کو لکھ ب اور پڑھب ضکھیبب .اش ے گبصوہ کو کھیل ب ضکھیبب اور وہ ٹچوں کے ضبتہ ضبرا ولت گسارتی تھی .

زی ٹ کب خب ذای پیکٹبٹی کے غبر چترال ضے تکلک رکھتہ تھب .لیکی اہ وہیں کوئی ٹھی بیں تھب .ضت یورپ کے ہختلف دصوں میں چلے گئے تھے .ہیرے خییل بے اہ وہ ولت بے کے زی ٹ پیکٹبٹی کو چھوڑ دے .وہ اپ ے دو ٹچوں کے ضبتہ ایک ٹہدیری والے ضفر پر جبئے گی لیکی اضے پتہ بیں بے .اگر ایک غخص اش جگہ ضے چلا جبئے تو اش کے پیش اہیڈ ہوتی بے .پیکٹبٹی ضے جب ے کے لئے نیبرییں غروع ہو گیں تھیں .اش کب غوبر گلی ایک ضبل پہلے وفبت پب چکب تھب .انوذ اہ دش ضبل کب تھب اور گبصوہ پب چ ضبل کی تھی .اش ے اپ ی ضیری اغیب فروخت کر دیں اور کچھ لیوتی اغیب پیش رکھیں .

ای کب ضفر ایک ہفتے تک جبری ربب .اور وہ ترکی پہ چ گئے .ابیں رات گسار ے کے لئے ایک جگہ کی تلاط تھی .زی ٹ انوذ اور گبصوہ کو لئے کر ایک ہطجذ میں چلی گئی .ابوں ے اپ ے ٹیٹیں اور دائیں طرف دیکھب، تو ایک ادھی ے ای کو دیکھب .وہ ای ضے ٹبت کر ے

کے لئے آیب .اش غخص ے ای ضے پوچھب کے وہ کہیں ضے آئے ہیں اور یہیں کیب کر رہے ہیں .انوذ ے ٹیبب کے بن پیکٹبٹی ضے آئے ہیں ج گ ضے ٹچ ے کیلئے اور رہ ے کے لئے ایک جگہ تلاط کر رہے ہیں .دطی صبتد ایک ریٹنرڈ ٹیچر تھے .وہ اور ای کی ٹیوی ہطس آھی ے کی ایک ضببہ ضی ز نگی تھی .ابیں انوذ کی ٹبت ضی کے ٹبت افطوش ہوا ابوں ے انوذ ضے کہب کہ 'آپ بوبرے گھر میں رہ ضکتے ہیں ' .زی ٹ اور اش کے ٹچوں ے لچول کر لیب کیو گہ کوئی اور دوضرا راضتہ ٹھی بیں تھب .ایک ضبتہ وہ ای کے گھر چلے گئے .اش ادھی ے اپ ی ٹیوی ضے ٹبت کی . اش کی ٹیوی ے ای کو رہ ے کی اجبزت دے دی .اش طرح، زی ٹ اور اش کے ٹچوں کو ترکی میں رہ ے کی ایک جگہ هل گئی .

انوذ ے کبم تلاط کر ب غروع کر دیب .اضے ہکبلوم تھب کہ وہ اٹھی چھوٹب بے ، اکرچہ اضے کبم کر ب تھب اور پیٹہ ٹجب ے تھے .اضے اپ ی ہیں اور ٹھی کی دیکھ ٹھبل کر ی تھی .اضے ایک روزا ے کب کبم هل گیب .وہ ضجسی ہ ڈی ہیں ضجسیں لئے کر جبنتب اور دبیری 02 ٹرکع لیرا تھی .ای پیطوں کے کن درجہ کو دیکھے ٹغیر ، وہ ہر صبح 0.22 ٹجے غے غبم کو تک کبم کرتب .کبم کی جگہ ہر ضت انوذ 11 12 - کو ایک ہبجر کہتے تھے .انوذ کی طرح، 02 افراد اور تھے .ای 02 لوگوں میں ضے ، کچھ غبم ضے تھے ، کچھ افغب طبتی ضے ، کچھ گراق ضے .وہ ہنگل دبلا ت ہیں وہ .کن پیطوں کے لئے کبم کر رہے تھے کیو گہ ابیں ایک ایطی جگہ میں ز دہ رہ ب تھب جطے وہ جب ے بیں تھے .وہ ضت ایک دی اپ ے هلک واپٹی جب ے کی اہیڈ رکھتے تھے . پہلی ٹبر انوذ ے لفظ ہبجریں ض ب .اور پہلی ٹبر اش ے ایک پیٹ ڈی ہنطوش کی کے اضے اش جگہ جہیں ضے اش کب تکلک بیں تھب اپ ے طور پر رہ ب بے جت اش کے ضبتہی ، اضکول جب رہے تھے اور کھیل ضے لطف انوذ بو رہے تھے ، وہ 12 ضبل کی گور میں ز ڈگی کے ہنگل دبلا ت کب ضبہ ے کر ربب تھب .

انوذ اپ ے پڑوش میں ضے دو ٹچوں ضے ہلا . جت اش کی ای ضے ہلابت ہوئی تو وہ ٹچے

دی صبح ترمیج 7 بجے جرہی پولیس نے  
خیووں پر چھبہ ہیرا، وہ ہفرور خب ڈاؤں کی

تلاظ ہیں آئے تھے تیکہ ای کو ای کے ہلک  
واپس ٹھیجیں، ادوڈ پولیس والے کے آئے

کے غور ضے اٹھ اور جب بے چہ رب تھب  
کے وہ کیوں آئے، زی تے کہب: 'ادوڈ وہ چیک

کرے کے لیے آئے ہیں، ہویں یہیں ضے 'چلا ب'  
ہوگب، ادوڈ خیوہ ضے ٹہر گل کر ٹھب ب'

غروغ ہو گیب، زی تے اور ضے گبصوہ خیوہ ہیں  
بی رہیں۔

ایک لوڈے کے لئے پولیس خیوہ ہیں داخل ہوئی،  
زی تے گبصوہ کو ٹہوں ہیں لے کر

کی خوف ضے اگھیں تے ڈ کر لیں، پولیس والا  
چلایب: 'توبیری اش ہلک ہیں داخل ہوئے

کی اجبزت کہیں ہے، 'زی تے پیضپورٹ ٹہر  
گبلا، لیکی پولیس والے نے غصے کے

ضبتہ اور چھڑی ضے زی تے کو ہیرا اور وہ  
گبصوہ کو ضبتہ ٹہر لے کر چلے گئے، زی تے ای

کے پیچھے ٹھب بے چہتی تھی، ای ضے اپ ئے  
ٹیٹی کو واپس لیئے، لیکی پولیس والے گڈی

ہیں ٹیٹھ کر چلے گئے تھے، پولیس نے ٹہت ضے  
ٹچوں کو اضے اغوا کر لیب تھب اور بر

کوئی رو رب تھب، زی تے ٹھب گتی ہوئی خیوہ  
کی طرف گی، وہ اکیلی رہ گئی تھی، وہ گبصوہ

کے ٹہرے ہیں سوچ رہی تھی، 'اے ہیں اکیلے کیب  
کروں گی، ہیں اپ نے ٹچوں کو کیطے

تلاظ کروں گی؟

ادوڈ غہر ہیں دوڑتے ہوا آیب، ہیں اپ ئے ہیں کے  
پیش واپس جہوں گب، وہ کہے لگب ہیں اہیں

تے بے ہیں چھوڑے ضکتب، وہ غم تک گوہرت ہیں  
چھب رب، جت آس پیش رات کو پرسکوی

ہوئی تو وہ خیوہ کی طرف واپس پہ چب، اش کی  
والدہ اے تھی رو رہی تھی، جت اش نے

ادوڈ کو دیکھتے تو وہ ایک لوڈے کو خوف ہوئی،  
ادوڈ کو ٹی تے ہیں گبصوہ ہیں دیکھی

دے رہی تھی، ہیں، گبصوہ کہیں ہے؟ اش نے  
پوچھب، زی تے اور تھی زبیدہ روئے لگی

فوجی گبصوہ کو لئے گئے، 'اہوں نے کہب، پہلے'  
ادوڈ کو ضوجھ ہیں آیب کے کیب ہو رب

بے پھر اش نے کہب اپ ئے ہیں ضے، 'ہن کص  
طرح اش کو تلاظ کریں گے؟' 'زی تے چپی

تھی، کی وہ کیطے اپ ئے ٹیٹی کی دفیظت کر  
ضکتی ہے اے، بی ادوڈ اور وہ بی زی تے

کھیل کھیل رہے تھے، اش نے پوچھب اور ای کے  
ضبتہ کھیل، اش طرح چہ ہب گسر گئے

اور زی تے اور ادوڈ نے ترکی ہیں کچھ پیٹہ جوغ  
کر لئے، اور اے وہ اپ نے صفر کے لئے

تیریں غروغ کریں گئے، ایک غم زی تے، دلیل  
'صبت کو کہب: 'ہوہرا ولت آ گیب ہے

ہن جرہ ئے جنیں گے، "دلیل صبت نے ای کی  
پیضپورٹ کے کیم ہیں ہڈکی اور ایک غم

ای کب صفر غروغ ہوا، ٹص کے ریپکے ای کب  
صفر دو ہفتے تک جبری رہب۔

اے وہ جرہ ئے ہیں تھے، یہ ترکی کے ہمٹھے ہیں  
زبیدہ خوف بک تھب، وہ ایک پبرک ہیں

گئے، ای کے پیش ٹہت کن پیٹہ رہ گئے تھے، وہ  
غم تک پبرک ہیں ٹیٹھے رہے، اور پھر

اڈھیرا ہو گیب، ادوڈ کو ایک پرا ئے ضی گوہرت  
دیکھتی دی وہ اپ ئے ہیں اور ٹہی کو اش

گوہرت ہیں لئے گیب، اش گوہرت کی چہت کب  
ایک دصہ ٹرٹب ہوا تھب، ادوڈ گوہرت ضے

ٹہر گلا اور ارد گرد کی ضرکوں پر چلے لگب،  
اش نے کچھ اپ نے جیطے پ بے گسیبی

دیکھئے، اش نے ایک آدھی کے پیش جب کر کہب  
کہ: 'ہیں ادوڈ ہوں اور بن پیکطنی ضے

ٹھب کے آئے ہیں، اش آدھی نے کہب: 'ہیں غم  
ضے فرار ہو کر آیب ہوں، بن غہر ضے ٹہر

ایک خیوہ ہیں رہ رہے ہیں، ادوڈ نے کہب کہ  
ہوہرے پیش رہے کے لئے جگہ ہیں ہے۔

آدھی نے کہب: 'وہیں ہوہری طرح 022 خب ڈاؤں  
ہیں اور بن ضت خیووں ہیں رہ رہے ہیں، اگر

تن چہو تو ہیں توہیں اور توہرے خب ڈاؤں کو  
وہیں لے چلوں، ادوڈ ٹہت خوف ہوا، وہ اضی

ولت اپ ئے ہیں کے پیش گیب اور کہب، "ہیری  
کطی ضے ہلاہت ہوئی ہے ای کی طرح ہوہری

طرح کے 022 خب ڈاؤں ہیں اور وہ ہویں وہیں  
لئے جیٹے گب جہیں ضت ہیں، ادوڈ نے ای کو

دیکھیب 'ہیری ہیں اور ہیری ٹہی، 'وہ ایک پرا  
نے ضی ٹص ہیں ضوار ہوئے اور ای خیووں

کی طرف جب لگے، لوگ ٹہر ٹیٹھے ہونے  
تھے، ادھی رات کو وہ جلتی آگ کے ارد

گرد ٹیٹھے تھے، اغتراک کے ضبتہ کہب بے کہب  
رہے تھے۔

ای ہنگل دبلات ہیں تھی ٹچوں کے چہروں پر  
ہطکراہٹ تھی، بر کطی کے ایک ہی جیطب

ادطیش تھب، اہوں نے 'ایک دی بن اپ نے ہلک کو  
واپس جنیں گے 'کہب، دی گسرتے گئے اور



ضبرى رات سوئے. اگر بن ضرکوں پر گلیں کيب  
 بن گبصوه کو تلاظ کر سکیں گے۔ وہ سوچ  
 رہے تھے۔ زى ت دوضرے خيووں هيں دوضرى  
 گورتوں سے پوچھئے گئی۔ "کل فوجى  
 هيرى ٹيٹى کو لئے گئے تھے۔ بن اضع کيبطے  
 تلاظ کر سکتے هيں؟" گورتوں هيں سے  
 ايک ءے کہب: "وہ نچوں کو وہ اغوا کر کے اى  
 سے تھيک هب گواتے هيں۔ جت زى ت ءے  
 يه ض ب تو وہ چو ک گئی۔ اش کى چھوٹى ضى  
 ٹيٹى يه ضت کيبطے ثرداغت کر سکتى ہے؟  
 ولت پب ءى کى طرح تھتب ہے۔ ادوڈ اور زى ت دو  
 وں گبصوه کو تلاظ کر رہے تھے اور  
 اب ءے تمب کے لئے لڑ رہے تھے۔ ايک دى فٹ  
 پيتھ پر ٹيٹى ايک نچى جس کے کپڑے گ ءے  
 تھے وہ زى ت کو طر آئى۔ وہ اش کے پيش گئی  
 اور اش کے چہرے سے نبل بٹيے۔ وہ  
 گبصوه تھب، زى ت کى آگھوں هيں آ طوؤں تھر  
 آئے۔ اش ءے وہيں گبصوه کو گلے  
 لگيبب۔ اش ءے گبصوه کو تپوں هيں ليب اور تھبگ  
 کر ادوڈ کے پيش گئی۔ گبصوه کو دیکھ  
 کر ادوڈ تھت خوف ہوا اور وہ اپ ءے هنجوة خيوے  
 :هيں چلے گئے۔ اگلے دى زى ت ءے کہب  
 ترکى واپس چلتے هيں، ز ڈگى يهیں زيبدہ هتکل "  
 ہے،"۔ ا ہوں ءے کچھ پيطے نچيے ہوئے  
 تھے۔ ا ہوں ءے ضفر غروع کيب اور دو ہفتوں نچڈ  
 ترکى يه چ گئے۔ وہيں دليل صبتت سے  
 هلابت کى، ا ہوں ءے اى کو چھوٹب اور ضطتت  
 ضب گھر خريڈ کے ديپ۔ زى ت ءے ايک کيم  
 غروع کر ديپ اور ادوڈ اور گبصوه کو ايک  
 اضکول هيں داخل کروايب۔ اى کى ز ڈگى ابطتہ  
 ابطتہ تھتر ہوئے لگى۔ اى کب خواة ہے کے وہ اپ  
 ءے وطي پيکطتبى واپس جيئيں ايک دى اور  
 \_\_\_ وہيں تکلين دبصل کریں۔

## UPAM, DA VAŠE POTOVANJE

Alice v Pakistanu inženir. Imel je sina, hčerko. Moja žena Zeynep bil glavni učitelj. Zeynep prvič v režimu Alija je še naprej deloval kot učitelj. Talibani iz dneva v ženskih oblačilih, se je začela posegati so opazili tudi pouk. To so težki časi še naprej, kot je ta, za dva meseca. Ko talibani nekaj dni se je z zaostitvijo pravil, če so bili udobno. Zeynep učitelj od tretjega leta režima so dodeljena naloga ni mogel stati.

Zeynep Un sin Ahmed Ali in devet, je bila njegova hči Asma star štiri leta. Zeynep je namenjen samo za njih. Ona je odločila, da vzgajajo svoje otroke na domu. Ahmet ne more za vstop v šolo. Ker so talibani zasegli šolo v prostorih in je bila uničena. Ahmed tudi pozval učitelje Zeynep domače in prijatelje. Ali je učitelj poučeval branje in pisanje na njih doma. On je preživel svoj čas učil otroke Esmae igre.

Zeynep Un družina province Citral Pakistan iz armaturne plošče. Toda nihče ni zapustil. Vsi so šli na različnih krajih v Evropi. Mislim, da je sedaj pravi čas je prišel, da zapustijo Pakistan Zeynep. Ne bi vedel konca svojih dveh otrok stopijo na pustolovščino. Vendar je bil prisiljen ostati tukaj, bi smrt prišla v vsakem trenutku. Morda bi tudi jaz upam, nekaj. Končal priprave iti v Pakistanu. Moja žena je mrtva že eno leto. Ahmet zdaj na Esme je bil star pet let. Dobili denar, ki ga je prodala preostale dragocenosti, saj so morali sprejeti nekatere določbe

Vožnja je trajala teden dni. In so prišli v Turčijo. So morali najti mesto, da preživijo noč. Zeynep, je šel v mošejo in je Ahmet Esmae. Pravica do levega bakar-lark opazil moškega, ki je bil šolanja mošeje njih. Jim je približal govoriti. Adam od kod prihajajo, se je vprašal, kaj so počeli. ahmet; Prihajajo iz Pakistana je

dejal, da so pobegnili iščejo zatočišče iz vojne. Hasan Bey je upokojeni učitelj. Imel je preprosto življenje z ženo Emine Hanim. Prav tako je zelo užaloščen Ahmet. Ahmet, da "naši hiši je kalabilirs-niz.'de. Zeynep in otroci dogovorili, ker nobena druga pravna sredstva. Skupaj so odšli v hišo, kjer moškega sedeža. Človek je pojasnil razmere, da bi svoji ženi. Moja žena je tudi dovoljenje za bivanje. Zeynep in njeni otroci, da so našli kraj za bivanje v Turčiji.

Ahmet začel iskati delo. Starost je majhen, čeprav bi morala delovati, je vedel, da naj bi prihranili denar. Njegova mati in sestra je šel s. Vsak dan našel službo. Plače so nosili zelenjave v sef, ki je še vedno 20 \$. Vsako jutro, ne glede na težavnost dela na pomanjkanje denarne 6:00 "je delal do 22-23 ur zvečer ven iz hiše. Ahmed dejal begunci so kliče na delovnem mestu. Tam je bilo 20 ljudi tam, kot Ahmet. Nekateri iz Sirije, od katerih Irak, približno 20 ljudi iz Afganistana. Ti so skušali manj denarja v težkih pogojih. Ker živi v mestu, so vedeli, da bi morali prenehati položaj. Vsi upajo, da bodo en dan vrnitvi v svojo državo. Ahmet je prvič slišal besedo begunca. In prvič sam, se je počutil prisiljen ustaviti na mestu, ki ne pripada. Vrstniki hodijo v šolo, igrajo zabavne igre, ki se je srečal s težkim življenjskim razmeram za več kot 10 let.

Ahmet je srečal dva otroka iz soseske. Ko se soočajo z desetimi otroki je bil igranje iger. Igral je tudi z njimi, dobili dovoljenje. Tako, da šest mesecev je minilo v Turčiji Zeynep in je Ahmet nekaj denarja prihranil. In sedaj se pripravljajo na njihovi poti. Zeynep večer Halil Bey: "smo, ko smo se nam gredo. Mi gremo v Nemčijo, "je dejal. Halil Bey je imel potni list in večerjo za njih na svoj način. Vožnja z avtobusom je trajala dva tedna. Nemčija ni več panoge. To je grozno, kot v Turčiji. So

šli v park. Menijo, njihovi obroki končal dobro. Tam je bilo zelo malo denarja. So sedeli v parku do večera. In je tema padla. Ahmet je staro stavbo je videl svojo mater in sestro do objekta. Del strehe stavbe propadel. Začel se sprehaja po ulicah v izhod iz Ahmet bina. Vidijo ljudi kot begunci. Človek je šel čez v oči. "Sem pobegnil iz Ahmet Pakistana je dejal. Človek: »Pobegnil sem od mene v Siriji. Mi smo nastanjeni v šotoru na zemljišču izven mesta, "je dejal. Ahmet: "Nimamo prostor za bivanje," je dejal. Adam: "Tu imamo kot 300 družin, vsi so bili živi v šotorih. Če želite, bom vas in vašo družino prevzame tam, "je dejal. Ahmet ni bil zelo vesel. "Tako je odšel teče svoji materi. "Spoznal sem mati, je dejal, da 300 družin, kot smo mi tukaj. Zdaj, da bi dobili, če oni nas čaka, "je dejal. Šli so tja, kjer je bil človek. Ahmet: "Moja mama in moj brat," jih je pokazala rekel. Človek si jih v starem avtobusu in štirih ", so šli tja, kjer šotorih. ljudje so sedeli zunaj. So segrevanje okoli ogenj gori sredi noči pogosto delijo hrano so jedli vsi skupaj.

Otroci v teh težkih časih, ki jih sploh ni manjka nasmeh na njihovih obrazih. Vsakdo je imel isti občutek. "Nekega dne se bomo vrnili k naši državi," so dejali. Dnevi vdrli okoli 7. ure zjutraj, kot kratki nemških policijskih šotorov. Poiščite se je država prišla, naj nadzor od svojih družin kot ubežnik. Ahmed je prebudil hrup, Zeynep poskuša ugotoviti, zakaj si prišel na policijo: "Ahmed prišel nadzorovati. Ne smemo bežati, "je dejal. Ahmet je začela iztekati iz šotora. Esma Zeynep in je bil v šotoru. A moment policija vstopila v šotor. Zeynep Esma je strah obrniti obraz je v naročju. Policija: "Kje imaš dovoljenje za vstop v državo," je zavpil. Zeynep vzel potne liste. Toda policija videti jezno udaril s palico v roki Zeynep. Asma, je

prišel ven kot prejemati. Zeynep je želel, da bi dekile tekel od zadaj. Toda vožnja policija vožnje z avtom je bil odtujen od tam. Zeynep je zamudil veliko družin, kot so policaji vzel otroka. Vsakdo je jok, kričanje. Zeynep obupno obrnil k šotoru. Je stal sam. Kje so vzeli Esmae je bilo razmišljanje. "Zdaj, kaj lahko storim sam. Kako najdem svoje otroke, "je pomislil.

Je prišel v mesto tekel Ahmet. "Moram priti nazaj k staršem. Ne morem jih pustiti pri miru, "je dejal. Večerja je ohranil vzpostavitev. Noč je umrl po teče pot. Ko je mama prišla do šotora je bila še vedno joka. Bil je vesel, ko sem videl obraz trenutek Ahmet. Ahmet glej šotor imel Esmae. "Moja mama Esma kje?« Je vprašal. Zeynep bolj začela jokati. Zeynep: "Vojaki so me Esmae" je dejal. Ahmet čas ni mogel razumeti, kaj se je zgodilo. "Kje pa so ga vzeli, kako bomo našli" vprašal mamo. Zeynep nemočni, ne more rešiti dečka. Kaj se je zgodilo zjutraj, Ahmet niti Zeynep ni spal sploh. Ali smo ugotovili, pravimo Esmae ulice? Ti bi mislim. Zeynep prišel vprašati druge ženske bivajo v šotorih. "Včeraj so vojaki so moja hčerko. Kje lahko smog a nasli? "je vprašal. Ena od žensk: "Pogrešali so njihovi otroci dilendiriy" je dejal. Zeynep je bil šokiran, ko sem slišal. Them, ki temelji na tem, koliko je bila njena hči majhna.

Ura je tekla kot voda. Ahmet in Zeynep iščete Asma, tako se borijo za preživetje. En dan kasneje ulica je bila umazana, dekile sedi na pločniku ujete pozornost Zeynep Un. Ona je zasidrana ob dekletu, ker je potegnil njeni lasje. Dekle je bilo Esma'y, njene oči napolnjena Zeynep Un. Esmae je bil navit na kraju samem. Esma krog in teče na spodnji levi strani. Ahmet je šel z njim. Ahmet Esma had'm tako veseli, da so šli v svoje šotore. Zeynep naslednji dan: "Gremo

nazaj v Turčijo. Tu življenje težje, "je dejal. Denar se kopičijo na poti. Trajalo je dva tedna način, ko pridejo v Turčiji, so našli G. Halil ostati doma vnaprej. Halil Bey poceni za njih, vodi majhno hišo. Zeynep začel delati. Tiskanje Ahmet in Esmae šola. Njihova življenja so se le počasi izboljšuje. Sanje en dan, da gredo nazaj v Pakistanu, ki rastejo v državi, je prebral na njihovem ozemlju.